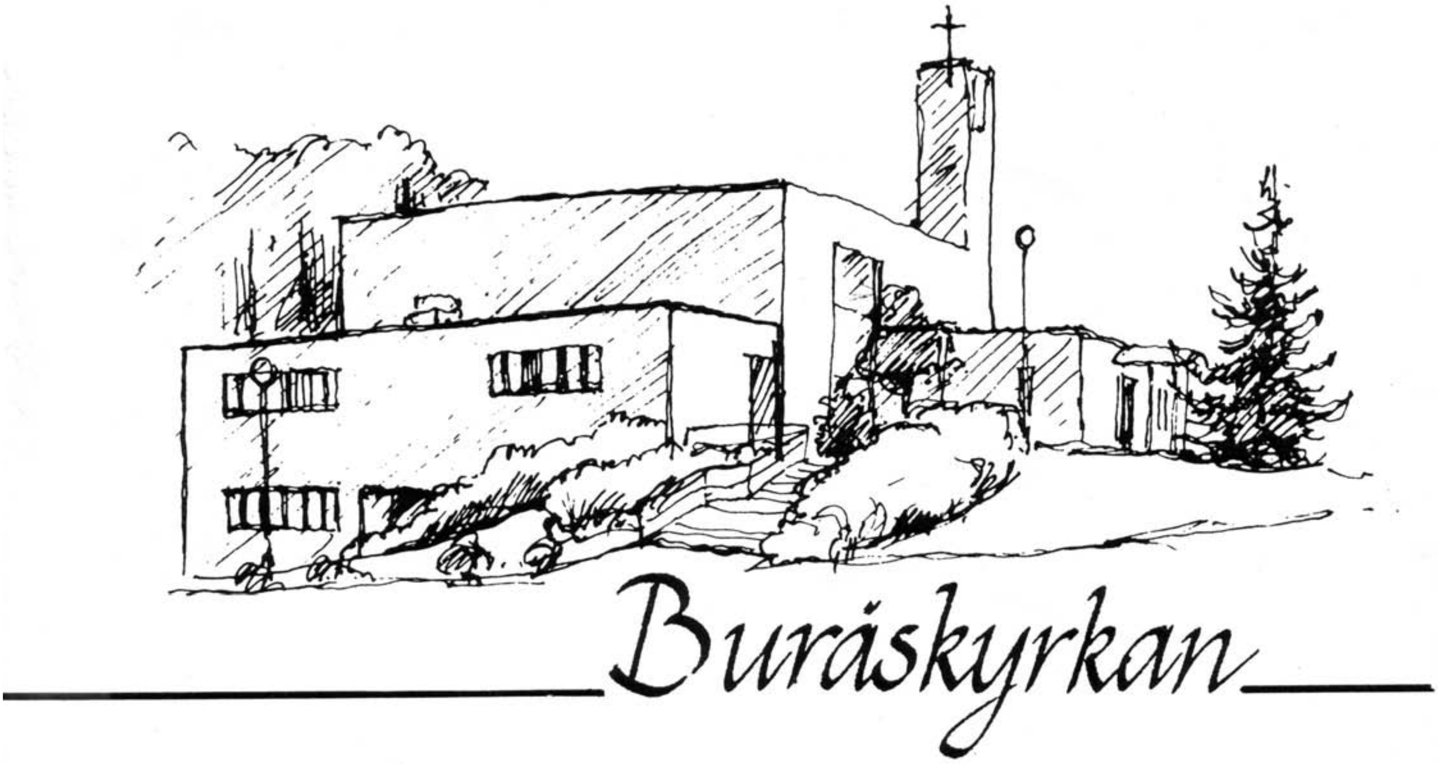

mötesplats i 25 år
1971 - 1996

Förord till digital utgåva 2014

Denna skrift sammanställdes ursprungligen, och trycktes i 500 exemplar, till Buråskyrkans 25-års-jubileum 1996 (*LIBRIS-ID:*2302978). Skriften har nu 2014 gjorts tillgänglig i denna digitala utgåva med möjlighet att t.ex. läggas ut på internet. I denna nyutgåva har följande förändringar gjorts:

- I de fall orginalbilder har återfunnits har dessa scannats med bästa möjliga kvalitet (färg och hög upplösning)
- Om originalbilder inte varit tillgängliga har bilder åter-scannats från den tryckta upplagan, vilket tyvärr innebär en lägre bildkvalitet. Om någon läsare har originalen till några av de kvalitetsmässigt sämre bilderna tas dessa tacksamt emot för inscanning och infogande i denna elektroniska utgåva.
- Några mindre stavfel har rättats
- Några av de personer som medverkade 1996 har avlidit. Detta har markerats med ”(födelseÅR – dödsÅR)” i anslutning till ingress och/eller underskrift.
- En uppmaning till gåvor till Buråskyrkans orgelfond har omformulerats då fond och konton inte längre är aktuella.
- Ett par mindre rättelser har gjorts i ”En kort historik”

I övrigt har inga ändringar gjorts, och texterna återger i många fall tidsbundna förhållanden som avser 1996.

Göteborg februari 2014

Anders Henoch
Dr Forselius Gata 4, 413 26 Göteborg, 031 – 20 19 82, anders.henoch@gmail.com

Omslagsbild: Gunnar Håkansson

Buråskyrkan - mötesplats i 25 år 1971-1996

Innehållsförteckning

Denna skrift har möjliggjorts genom välvilligt bidrag från kulturnämnden i Göteborgs kyrkliga samfällighet. Bakom skriften står en redaktionskommitté med följande medlemmar: Anna Bokedal, Sören Bolander, Franziska Osterberger Gustafsson, Anders Henoch, Per Högberg och Lennart Strömqvist (1940-2005). Skriften har sammanställts av Anders Henoch.

Buråskyrkan - mötesplats i 25 år

Välkommen!

I 25 år har Buråskyrkan öppnat sina portar och inbjudit människor till gudstjänst, undervisning och gemenskap. I 25 år har Buråskyrkan fått vara en mötesplats mellan människor och Gud samt människor emellan.

Buråskyrkan är en manifestation av en stark lokal önskan om en kyrka på denna plats. En önskan som kunnat förverkligas bl.a. tack vare ett långsiktigt och tålmodigt arbete i Burås Kyrkostiftelse under åren 1949 - 76, och ett hängivet arbete av en arbetskrets som praktiskt taget sytt ihop halva kyrkan.

Som nämns i artikeln om evangelisation längre fram så är detta trossteg, exempel på lokal evangelisation. "Vår kyrka byggdes för att någon insåg att tiderna hade förändrats och att vårt område behövde sin egen lilla kyrka för att kunna tjäna i den här församlingen".

Att fylla jämna år

Att fylla jämna (eller runda) år är naturligtvis bara kuriosa. Men precis som vid bilkörning måste man då och då titta bakåt. Och många finner att de jämna åren är lämpligt återkommande tillfällen för tillbakablickar och eftertanke.

I denna skrift ger vi glimtar från de gångna åren, men blickar också framåt med några "tyngre" bidrag över ämnena Gudstjänst, Musiken i Gudstjänsten, Diakoni och Evangelisation - punkter hämtade från distriktets förslag till målsättningsdokument.

Att se tillbaka

Tillbakablickandet får inte gå till överdrift. Nostalgi kan förlama oss. "Det var bättre förr". "Det kommer aldrig mera att kunna bli så bra som det var då".

Men motsatsen - historielöshet - är inte heller bra. Självklart ska vi försöka ta vara på erfarenheter som gjorts tidigare. Låta oss inspireras av goda föredömen. Ta vara på mötesformer och arbetssätt som fungerat bra.

Mötet och dess ram

Kyrkan är en mötesplats, där människor möter Gud och varandra. Varje möte har vissa yttre förutsättningar, en ram, samt en inre, mer ogripbar sida, själva *mötet*.

Det är i detta mötets inre sida vi kan få se och känna Guds närvaro, eller uppleva gemenskap och närhet med andra människor.

Vi kan inte diktera villkoren för denna inre sida av mötet. Vi kan inte beställa "en stor gudsupplevelse och ett innerligt samtal med en vän". I ödmjukhet och förväntan får vi ta emot det som varje möte kan ge oss.

De yttre förutsättningarna, ramen, är däremot något vi i högre grad råder över. Här finns också mönster och som vi bör känna till när vi formar ramen. Det kan gälla gruppstorlekar, mötesplatser, mötestider m.m.

Inom givna ramar ...

Tio personer är väl mycket för en böne/samtalsgrupp, medan det är i minsta laget för en gudstjänst. Detta med gruppstorlekar som fungerar omnämns i några av artiklarna.

I en annan artikel omnämns "Flitiga Händer", som på kvällstid blev ett alternativ till arbetskretsen för de som inte kunde träffas på dagtid.

Den som är uppmärksam kan hitta sådana detaljer. Kanske ger det dig någon idé om hur "ramen" för något av våra möten kan bli mer ändamålsenlig. Mötesformer är inte heliga, och ska omprövas från tid till annan.

Låt oss mötas

Låt oss avsluta denna inledning med en psalmvers som för våra tankar mot det eviga mötet med Gud.

Så skön en väg ej finns på jord
som den vi fått att vandra
till samme Herres hus och bord
Där gläds vi med varandra
att vi får här på jorden bo
som syskon uti samma tro
och sedan evigt vara
i Herrens tempel klara Sv. Ps. 401:1

Något om denna jubileumsskrift

Initiativ

Många har säkert tänkt tanken men någon klär tanken i ord, och omvandlar ord till handling. Den som våren 1995 med kraft fört fram idén att ge ut en jubileumsskrift i samband med Buråskyrkans 25-årsdag, och även gjort skisser för innehåll och tema är Erik Wiberg, besökare i Buråskyrkan sedan 1988. Erik hann dock inte börja arbetet förrän han och hans familj fick ändrade planer med utlandsvistelse som missionärer för missionssällskapet Bibeltrogna Vänner i Kenya från augusti 1995 och två år framåt. De medverkar med en artikel i skriften.

Redaktionskommitté

En redaktionskommitté bestående av Sören Bolander och Per Högberg, distriktspräst resp. församlingsmusiker i Buråskyrkan samt Anders Henoch, besökare i Buråskyrkan, tog upp Eriks kastade handske i november 1995. Kommittén har senare utökats med Lennart Strömqvist, kyrkoherde, Håkan Dahl och Franziska Osterberger Gustafsson, kyrkorådsledamöter, samt Anna Bokedal, besökare i Buråskyrkan.

Presentation, inbjudan

Ett blad med presentation av jubileumsskriften togs fram i januari 1996. Redaktionskommittéen har gjort ett urval av personer som fått presentationsbladet och tillfrågats om skriftliga bidrag.

Projektet har sedan presenterats återkommande vid gudstjänster i Buråskyrkan under tiden januari - mars 1996. Därvid har samtliga gudstjänstbesökare inbjudits att komma med bidrag, eller föreslå andra personer som kunde tänkas vilja medverka. En stående inbjudan har också varit införd i Buråskyrkans adresslista, som ligger öppet i kyrkans nedervåning. Flera namn har kommit in på detta sätt.

Alla föreslagna personer har tillfrågats. Inga inkomna bidrag har refuserats. Långt ifrån alla som har tillfrågats har lämnat bidrag (och tur är väl det - det hade blivit en tjock bok)

Självklart finns det personer vi borde ha frågat som vi glömt bort eller faktiskt helt enkelt inte känt till. Vi ber om överseende med detta, och försvarar oss med det öppna sätt som projektet presenterats på under första kvartalet 1996.

Allt det vi har glömt kanske vi kan börja samla ihop i lugn och ro till 30-års-skriften?

Den röda tråden

Den röda tråden i jubileumsskriften har varit ett *förslag till målsättningsdokument* för Buråsdistriktet i Johannebergs församling. Det togs fram under våren 1995 och finns sedan dess tillgängligt i kyrkan samt har presenterats i olika sammanhang, bl.a. för kyrkorådet. Förslaget är utarbetat av arbetslaget i distriktet samt några av lekmännen.

Dokumentet är uppdelat i punkterna Gudstjänst, Gemenskap, Undervisning, Evangelisation och Diakoni. Dessa punkter har också varit tema för den serie av jubileums-föredrag vi haft under våren 1996.

Särskild omsorg har lagts ner för att få temabidrag som anknyter till punkterna ovan. I övrigt har vi strävat efter att få personligt skrivna bidrag som ska representera olika tider, olika åldrar och olika roller i församlingen.

Avslutningsvis

Vi vill uttrycka vårt varma tack till alla som bidragit till denna skrift på olika sätt: De som skrivit, gett synpunkter och korrekturläst. Till kyrkorådet och kulturnämnden i Göteborgs kyrkliga samfällighet som ordnat finansieringen. Och slutligen till Gud och alla de människor som format och utgjort de möten vi försökt ge en glimt av.

Anders Henoch

En kort historik

Nedanstående mycket anspråkslösa historik består av subjektiva nerslag i följande källor:

* Per Eckerdal, Småkyrka i Storstad, Verbum*
* Artiklar av Gunnar Rudborg och Per-Olof Sjögren i Göteborgs Stiftsbok 1995-1996*
* Minnesanteckningar från Burås kyrkostiftelse av Rolf Glemme*
* Fotoalbum från Buråskyrkan 1963-78 upprättade av Rolf Glemme*
* Samtal med Alfred Andersson (1904-1998)*
* Egna minnen 1980-1996, protokoll från kyrkoråd och medarbetarsamlingar*

Personal-längder är ej fullständiga. Händelser efter 1971 med Burås-anknytning har prioriterats.

1929 Johannebergs församling bildas. Landalakapellet är den enda kyrkobyggnaden. Thor Wedlin kyrkoherde

1940 Johannebergskyrkan invigs

1946 1/11: Göteborgs småkyrkostiftelse bildas vid ett möte i Vasa församlingssal. Elis Malmeström väljes till ordförande och Gunnar Rudborg till sekreterare.

1947 Komminister Ewert Nordlund bosatt i komministerbostaden i Buråsdistriktet.

1949 28/1: Burås kyrkostiftelse bildas. Stadgar antas i "nära anslutning till" normalstadgar fastställda av Göteborgs småkyrkostiftelse under vars överinseende stiftelsen också stod. En av de första uppgifterna för stiftelsen var att ge ett anbud för baracker till en provisorisk småkyrka i Burås.

Den provisoriska småkyrkan i Burås, i bruk 1949-71

1949 Den helige Mikaels dag: Den provisoriska småkyrkan invigs av biskop Bo Giertz. Den består av två f.d. militärbaracker. Regelbundna huvudgudstjänster börjar hållas.

1951 1/1: Buråsområdet överflyttas från Örgryte församling till Johanneberg. "Överflyttningen från en moder-församling till en annan och komministerbostaden i området kan förklara att en stark distriktsindelning och systemet med distriktspräst hävdades klart".

1950-57: Arbetet för uppförande av en permanent småkyrka i Burås går trögt, och "har på grund av rådande lokala förhållanden icke kunna bedrivas annat än genom sykretsen."

1955 Uno Eklund efterträder Thor Wedlin som kyrkoherde.

1956 Biskopsvisitation. Man gör bedömningen att Burås som distrikt redan fungerade som "något av en församling för sig". Som ett resultat av biskopsvisitationen genomfördes emellertid en förändring så att församlingen organisatoriskt indelades i tre distrikt, Johanneberg, Landala och Burås.

1957/58: Burås kyrkostiftelse ombildas till en ny stiftelse med samma namn. Den nya ställs under kyrkorådets överinseende istället för Göteborgs småkyrkostiftelses. En orsak till ombildningen är att kunna få disponera "Kroksätts kapellbyggnadsfond" för den nya Burås-

kyrkan. Närvarande: Uno Eklund, Ewert Nordlund, Alfred Andersson, Karl-Erik Sjöström, Torsten Holmsten, Hugo Mattsson, Karl Hjalming, Holger Andersson och Ingrid Claesson.

1958/59: Burås kyrkostiftelse blir synlig och aktiv på ett helt annat sätt än tidigare. 1959 genomförs en stor dörrknackningskampanj för att samla gåvor i stadsdelen till småkyrkan.

1961 16/2: Tomt erhålles

1963 Rolf Glemme efterträder Ewert Nordlund som komminister

1963 2/5: Arbetskretsen firar 15-årsjubileum

1963 Arbetet i kyrkostiftelsens byggnadskommitté intensifieras. Kontakter tas med arkitekt samt konsulter för VVS, el och konstruktion.

Sammanställning av ackumulerat insamlingsresultat till den nya Buråskyrkan

År	Ackumulerat resultat
1949-57	5
1958	44
1959	79
1960	92
1961	109
1962	127
-	-
1971	567

Av summan 567.000 kommer 350.000 från syföreningens försäljningar

1964, jan-feb: Byggnadsstopp. I TV fälls ett famöst uttalande om inskränkningar i byggnadsverksamheten gällande i första hand "bensinstationer och kyrkor".

1964 1/6: Christina Glemme, 9 år undrar: "Varför dröjer det så länge med kyrkan? Det är ju bara att rita upp att det ska vara så och så och så lämna det till byggnadsarbetarna".

1964 Markundersökningar, behöver kyrkan pålas? Kan man lägga den helt på (hälle)-berget?

1964 Försäljningen 22-23/10 inbringar 16.500:-

1965 1/2: Trafikbyrån vill ev. lägga en trafikled (4-filig!) över den aktuella tomten.

1964-66: Oklarheterna angående byggnadstillstånd och trafikled gör att arbetet för en permanent småkyrka avstannar.

1966 Biskopsvisitation. Man konstaterar att minskningen av folkmängden från 26800 till 22700 de sista åtta åren "... inte tärt på församlingskärnan, kyrkobesökarna och medarbetarna ... men avspeglas påtagligt i söndagsskolan och konfirmandklasserna, som minskat betydligt". Ett annat problem är utflyttningen till landet sommartid, som särskilt drabbar söndagsskolan. För att möta denna nya situation söker församlingen samla barnen under veckan, på måndagar och onsdagar.

För långvarig tjänst inom söndagsskolan belönades fröken Sigrid Mattsson, fröknarna Anna och Ruth Östebo samt köpman Holger Andersson.

Angående planerna på den permanenta Buråskyrkan uttalar biskop Giertz:

> "Pengar finns nu samlade, så att bygget när som helst skulle kunna börja. Men tomtfrågan har blivit hängande på planeringen av en genomfartsled. Det är ovanligt otursamt. I Skår, Tolered och Guldheden har man kunnat flytta från sina barackkyrkor till riktiga kyrkorum. I Burås har man i år fått måla om de hårt nerslitna lokalerna. Att en provisorisk barackkyrka blir så gammal, att den måste restaureras, det är en allvarlig påminnelse om att det har blivit något fel i tidtabellen".

1966 29/8: Förgrundsgestalten inom småkyrkorörelsen Gunnar Rudborg avlider.

1966 1/9: Buråskyrkan får en ny organist: Valter Johansson.

1967 har arbetskretsen har 57 medlemmar.

1968 13/3: Det blir ingen trafikled. Man kan arbeta vidare med tomten.

1968 14/3: Sammanträde i församlingshemmet. Per-Axel Ekholm utses till ny arkitekt.

1969 20/1: Burås kyrkostiftelse godkänner föreslagen utformning.

1969 5/3: Göteborgs småkyrkostiftelse godkänner i princip förslaget till ny småkyrka.

1969 17/12: Igångsättningstillstånd för den nya Buråskyrkan.

1970 9/4: Första sprängskottet går.

1970 12/11: Taklagsfest (i gamla kyrkan)

1971 15/5: Kyrkoherde Uno Eklund avlider.

1971 6/6: Högtidlig invigning av Buråskyrkan förrättad av Biskop Bertil Gärtner.

Biskopen assisteras av:

Kyrkvärden Hugo Mattsson
Kyrkvärden Holger Andersson
Kyrkvärden Alfred Andersson
Kyrkvärden Oskar H.Olsson
Diakonissan Eivor Ålander
Diakonissan Gunnel Börjesson
Kyrkoadjunkt Bertil Svennemar
Kyrkoadjunkt Anders Broholm
Komminister Arne Hagberg
Komminister Rolf Glemme
Kyrkoherde Harald Gäre
Kyrkoherde Arnold Svenningsson
Prosten Gunnar Franck
Kyrkoherde Ewert Nordlund
Prosten Nils Oderstam
Domprost Per-Olof Sjögren

Burås kyrkostiftelse bidrog med 566.800 (varav 350.000 influtit vid arbetskretsens försäljningar), Göteborgs kyrkliga samfällighet beviljade 537.600 kr samt Göteborgs Småkyrkostiftelse bidrog med 153.600, totalt 1.258.000. Summan (framräknad 1969) räckte inte riktigt ända fram, varför man fick begära vissa tilläggsanslag till inredning m.m. Vid Buråskyrkans försäljning 10-11 november 1975 anges ändamålet som "till förmån för den återstående skulden på olika inventarier i kyrkan".

Holger Andersson och Hugo Mattsson är kyrkvärdar i den nya kyrkan, och Björn Ekfeldt vaktmästare.

1971-79: Folke Fehn kyrkoherde

1973 På långfredagen tas sex skänkta silverljusstakar i bruk. Samtidigt ett konstverk i keramik: "Jesu nedtagande från korset", utfört av Bengt o. Ann-Sofie Lindqvist

1973 har arbetskretsen har 47 medlemmar.

1973 (omkr) startar gruppen "Äldre ungdomar" som träffas i kyrkan på tisdagskvällarna med Magnus Johansson (Wångblad) som kontaktperson. Detta utvecklas senare under 1970-talet till ett livaktigt studentarbete.

KU-gruppen, omkring 1975

Kyrkvärden Holger Andersson (1915-1995) tackar Elisabeth Theba, som komponerat och utfört den violetta mässhaken. Botdagen den 23 februari 1975. Foto: Rolf Glemme

1973 Juletid: Buråskyrkan får i gåva en julkrubba gjord av Birger Frohm i Stockholm.

1974 På Mikaelidagen 29/9 tas kormattan i Buråskyrkan i bruk, utförd av konstnären Elisabeth Theba.

1974 En stor KU-grupp träffas sedan flera år regelbundet under Åsa Ekbergs ledning.

1970-talet: Under denna tidsperiod skänks den vita och den gröna mässhaken till kyrkan.

1974 (omkr) Torbjörn Persson efterträder Björn Ekfeldt som kyrkvaktmästare.

1975 Botdagen den 23/2 togs den violetta mässhaken i bruk, komponerad och utförd av Elisabet Theba.

1976 Den 26/1 samt 2/3 upplöses Burås kyrkostiftelse efter slutfört värv. I ett gåvobrev daterat 1976-03-02 överlämnas äganderätten till kyrkan till Göteborgs Småkyrkostiftelse.

1976-80: Erling Ivarsson tjänstgör i församlingen, 1978-80 med distriktsansvar för Burås.

1976 KU-gruppen genomgår ett generationsskifte och träffas under Erling Ivarssons ledning.

1976 22/12: Förre Kyrkvaktmästaren Björn Ekfeldt omkommer tragiskt i bilolycka.

1977-78: Ulla Gyllenros leder kör och musik i Buråskyrkan.

1977 8/11: Detta år inbringar arbetskretsens försäljning 22.000:-, som fördelas på Åh Stiftsgård 10.000, Lutherhjälpen 5.000, IM (Individuell Människohjälp) 5.000, samt Sv. Jerusalemsföreningen i Göteborg 2.000 kronor.

1978 KU-gruppen får stadgar och ansluter sig till Riksförbundet Kyrkans Ungdom. I styrelsen finns bl.a. Michael Ekdahl och Annette & Ola Andréasson. Man har egna terminsprogram, ordnar eget KU-läger m.m. och har flera år 10-30 medlemmar. Gruppen blir vilande 1990.

1978-85: Lars Persson tjänstgör i församlingen, 1980-85 med distriktsansvar för Burås

1978-82: Kerstin Ekdahl församlingsassistent, med bl.a. Henrik Gadelii och Kristina Andersson som vikarier under perioder av föräldraledighet.

1979-ff: Lennart Strömqvist kyrkoherde

1979-83: Henrik Tobin församlingsmusiker.

1979 Ruth Olofsson efterträder Torbjörn Persson som kyrkvaktmästare.

1980 Birgitta Ellison efterträder Hugo Mattsson som kyrkvärd

1980 Nov: Evangelisationssatsningen "Jag fann det" engagerar många anställda och lekmän i Buråskyrkan. Satsningen följs upp med upptäckargrupper samt den s.k. Lärjungaskolan.

Början av 1980-talet: En lördag varje termin träffas man till arbetsdag. Man syr knäfallskuddar, lagar, grovstädar m.m. samt äter sopplunch tillsammans.

Margareta och Axel Spångberg är denna tid ett ofta sett lokalvårdar-par i kyrkan

1981 Detta år liksom några andra år ordnar Kyrkans Ungdom drogfritt luciafirande. Man bakar lussekatter, sover över i kyrkan och lussar utvalda församlingsmedlemmar (t.ex. Ruth ...) nästa morgon.

1981/82 har måndagsskolan 3 grupper med var sin lärare/ledare: 10-13 år, 8-9 år samt 6-7 år.

1982 Sportlovet: KU-gruppen åker på skidresa till Mittersill tillsammans med KU-gruppen i Backa.

1982 April: Buråskyrkan byggs ut med ett kapprum/vapenhus samt ett arbetsrum för diakon.

1982 30/4 - 2/5 ordnas (liksom många andra år) församlingsläger på St-Olofsgården på Styrsö.

1982 9/11: Arbetskretsens försäljning inbringar 26.150:-.

1983-89: Brittinger Einarson församlingsmusiker.

1983-86: Håkan Lendrup kyrkvaktmästare

1983-91: Gunilla Dotevall församlingsassistent

1983 Äktenskapsskola med Ingrid och Lars Persson startar. Man har ca 10 undervisningstillfällen med 5-10 par. Kursen hålls sedan varje år fram till en bit in på 90-talet.

1984 startar "Diakonia - kyrkans hem på Olofshöjd" med Märta Karlsson som ansvarig.

1984 -90: Lennart Backlund delar sin tid mellan sjukhuskyrkan och Buråsdistriktet.

1985-86: Lars Birgersson tjänstgör i församlingen med distriktsansvar för Burås.

1986-ff: Ulla Jakobsson tjänstgör som diakonissa i Buråsdistriktet.

1986-93: Gustaf Ödquist tjänstgör i församlingen med distriktsansvar för Burås. De två sista åren är Gustaf i Swaziland som missionär för SKM.

Längre perioder under denna tid tjänstgör Tore Bennshagen, Ingemar Larsson, Stig Luttermark samt Per-Olof Svenæus.

1986 29/9 bildas Buråskyrkans bokbordsförening, med målsättning att "stödja bokspridningen i Buråsdelen av Johannebergs församling ... Utbudet skall syfta till att sprida evangelium om Jesus Kristus, ge tillväxt i tron och stimulera till ökat ansvarstagande i kyrka, samhälle och värld". Första verksamhetsåret har man en omsättning på över 25.000 kr.

1986 Biskopsvisitation. Visitationen föregås av ett ambitiöst studie- och förberedelsearbete som presenteras i en tryckt gruppredovisning.

1986-ff: Sölve Carlsson kyrkvaktmästare och hans fru Karin lokalvårdare.

Församlingsläger, förmodligen 1985 Foto: Leif Dotevall

1987 Påsk: Körbesök från Syd-Afrika, inbjuden av SKM med familjer i Buråskyrkan som värdar.

1988 Liksom många tidigare år ordnas vårträff nere på Örgrytehemmet under arbetskretsens ledning. Maj Holmsten och Brittinger Einarsson medverkar med sång och musik.

1989 Under våren får vi besök av Ruhijakören från Tanzania

1989 30/6 Årsbokslut för bokbordsföreningen, omsättning ca 15.000 kr.

1990 19/8 Sändningsgudstjänst för Brittinger Einarsson. Hon reser som missionär till Ruhija, Tanzania.

1990-92: Längre perioder under denna tid tjänstgör Jan Karlsson, Lars-Erik Puke och Ingegerd Anderzén (f. Alling) som församlingsmusiker.

1991 Augusti: Sändningsgudstjänst för Gustaf och Ingrid Ödqvist. De reser till Swaziland som missionärer för SKM

1992-ff: Per Högberg församlingsmusiker.

1992-ff: Susanne Löthgren (Kangedal) församlingsassistent

1994-ff: Sören Bolander tjänstgör i församlingen med distriktsansvar för Burås.

1994 Jungfru Marie bebådelsedag pryds kyrkan med en bildväv i gobelängteknik. Väven föreställer Jungfru Maria och hennes barn, och talar om Gud, den utgivande. Väven är utförd av textilkonstnären Ditte Hallberg

1994 27/4 öppnas ett bankgiro för orgelfond för en ny orgel i Buråskyrkan.

1994 Juni: Märta Karlsson går i pension och avtackas för sitt unika arbete på Diakonia. Läsåret 94/95 vikarierar Ann-Christin Jällfält på denna tjänst.

1995 1/1: Liksom många tidigare år hålls gemensam (kvälls-)gudstjänst med Johannebergs missionsförsamling under den ekumeniska böneveckan. Man har också bönegemenskap i hemmen.

1995 30/4: Ca 100 personer uttrycker på namnlista sitt stöd för Ingemar Larsson och det sätt han vikarierat i Buråsdistriktet i perioder sedan 1991

1995 20/8: Sändningsgudstjänst för Ann-Mari och Erik Wiberg med familj. De reser till Matongo, Kenya, som missionärer för Bibeltrogna Vänner.

1995 27/8: John-Paul Westin börjar som vikarierande präst.

1995 6/9: Gabriella Ersson börjar som vikarierande församlingsassistent.

1995 30/9 Återträff "Alla tiders mammor" - samlar många mammor från de sista 15 årens mamma-grupper.

1995 7/10 hålles liksom föregående år försäljning och loppmarknad till förmån för orgelfonden. Från dessa 2 försäljningar inflyter ca 35.000 kr.

1996 Februari: Katarina Jansson-Jerkeman börjar som diakon med ansvar för Diakonia.

1996 Vårterminen: Äktenskapsskolan börjar igen efter att ha varit vilande några år.

1996 April: Totalt har influtit ca 150.000 kr i orgelfonden. Tillsammans med utlovade bidrag från Göteborgs småkyrkostiftelse är över hälften av en ny orgel finansierad.

Anders Henoch, april 1996

Korset sättes på plats på Buråskyrkans kyrktorn i juni 1971

Hjärtat i församlingen

av Sören Bolander, distriktspräst

Församlingens centrum

> *"Framför allt som skall bevaras må du bevara ditt hjärta, ty därifrån utgår livet", Ordspr 4:23.*

Hjärtat, kroppens centrala organ. Utan hjärtats regelbundna arbete fungerar vi inte. Det är blodcirkulationen som ger liv åt hela vår kropp.

Hjärtat måste skötas. En bypass-operation har lärt mig mycket om faran av dålig stress i arbetsmiljön och fel födointag.

Vad hjärtat är för kroppen är högmässan för församlingen. Den är *församlingens centrum, som måste bevaras ty därifrån utgår Livet.*

En teolog har liknat högmässan vid söndagens och församlingens hjärta. Det är så vi vill se det i Burås. högmässan med Ordet och nattvarden ger Andens liv åt oss.

Det vi gör och tar emot i högmässan *inspirerar* oss. Ordet in-spirera betyder blåsa in och det är just det som sker (riktigare vore förstås, i linje med hjärtbilden, att tala om inpumpning). Vi möter tillsammans vår Uppståndne Herre som blåser in sin Ande och kraft i oss som gör att vi kan fungera som kristna i vardagen. Söndag efter söndag händer detsamma. Det är en ständig cirkulation, precis som blodets i kroppen. *Allt* i församlingen, från diakoni till barngruppsverksamhet och kyrkorådssammanträden, skall förankras i gudstjänsten och utgå därifrån.

Reflektion - planering - bön

Också gudstjänstlivet måste bevaras, skötas. Det får inte bli tom rutin. Ofta återvänder vi till högmässan i våra samtal i medarbetarlaget i Buråskyrkan. Det är något som har tradition bland buråsiterna. Mässan har alltid varit en hjärteangelägenhet. Vi vet att vi behöver fortsätta reflektionen och inser att vi har mycket kvar att lära oss om kyrkans gudstjänst.

Under förra året träffade vi några gånger stiftsadjunkt Ingemar Birgersson, stiftsansvarig för bl a gudstjänstsfrågor. Med honom diskuterade vi vårt sätt att utforma gudstjänsten. Vi gjorde en videoinspelning av en söndagsgudstjänst, som vi sedan såg tillsammans med Ingemar Birgersson och stiftskonsulent Birgitta Sandén. (De har gjort samma sak i flera församlingar.) Mycket - kanske mest - kom vårt samtal efteråt att handla om predikan, vars utformning och utförande är något av det svåraste i vårt sk informationssamhälle där mediaöverdådet skapar ordtrötthet.

Vi har också haft några församlingsdagar kring gudstjänsten. Många minns nog journalisten Anki Lindströms personliga vittnesbörd om högmässan sedd ur kyrkbänksperspektiv. Det är viktigt att också kyrkans lekfolk får vara med och reflektera kring, planera och agera i högmässan.

Till firandet hör planeringen mellan präst, organist och diakon. Vi försöker att ta också det på allvar. Varje vecka en ordentlig planering.

Till högmässans förberedelser hör också *förbönen* före gudstjänsten med alla som är (huvud)ansvariga för utformningen av den: organist, kör, präst, gudsjänstvärd osv.

Bönen om Herrens närvaro ibland gudsfolket samlat till brödsbrytelse finns i NT (1 kor 16:22) - "marana ta = vår Herre, kom! Vår bön i medarbetarlaget är en fortsättning av den bönen som säkert beds av många i kyrkbänkarna.

Ofta nattvard

Antalet Högmässor har ökat i Buråskyrkan under de sista åren. I medarbetarlaget har vi varit överens att så borde ske. Vi firar nu minst tre Högmässor i månaden och den fjärde som familjegudstjänst eller s.k. "högmässogudstjänst".

Huvudskälet till att vi firar nattvard så gott som varje söndag är att Kyrkan har gjort så alltifrån urkristendomens dagar. Det verkligt kristna bidraget till gudstjänsten är just nattvardsdelen - ordgudstjänsten med dess olika böner är ett arv från judendomen. Den kristna söndagsgudstjänsten har från början firats med Ordet och nattvarden i en gudstjänst - se Apg 2:46, där det t.o.m. talas om daglig "brödsbrytelse".

Orsaken till att de första kristna på söndagen, kallad *Herrens dag* (på grund av Jesu uppståndelse den dagen), firade gudstjänst med "brödsbrytelse" (givetvis alltid med läsningar av Guds Ord och bön) var att man på det viset firade Herrens försoningsdöd och uppståndelse varje Herrens dag. Man ville fira närvaron av Honom som dött och på första veckodagen uppstått och segrat över alla mörkrets makter.

För Luther och de svenska reformatorerna var söndaglig mässa en självklarhet. Traditionen bröts på allvar på 1800-talet då kyrkan upplevde en allvarlig utarmning av gudstjänstlivet med få nattvardsgångar. Svenska kyrkan som helhet har inte hämtat sig ännu från vad som hände då.

Vi i Burås är glada över att få fira våra huvudgudstjänster på det gamla viset. Det är ju f ö inget unikt i stiftet. Söndaglig mässa är regel i domkyrkan och rekommenderas av biskopen. Internationellt är kyrkorna överallt på väg mot söndagsfirning med nattvard.

Till sist vill jag kort sammanfatta vår målsättning i övrigt för gudstjänstlivet i Burås i några korta satser. Vi strävar efter att

- varje gudstjänst skall präglas av glädje och tacksamhet. Lovsångens och musikens uppgift i högmässan kan knappast överskattas. Organist och kör - församlingens "övade del" - har den härliga uppgiften att leda oss andra i sången. Att varje högmässa blir *eukaristi (*= tacksägelse, ett gammalt namn på hela nattvardsgudstjänsten) är egentligen bara naturligt eftersom den är möte med den Uppståndne.

- gudstjänsten blir något vi delar. Vi är många som agerar tillsammans i högmässan: församling, organist, kör, kyrkväktare. gudstjänstvärdar, textläsare, förebedjare (i Burås ofta diakonen), präst(er), korsbärare osv Det är viktigt att *alla* känner sig indragna i gudstjänsten. (Ett annat ord för gudstjänst - liturgi - betyder *något som folket gör*.)

- gudstjänstens plats är vacker och ändamålsenlig. Gud har skapat det vackra och det vill vi utnyttja för att göra kyrkorummet till en festsal för mötet mellan Jesus och oss. Altarblommor, ljus, påskljuset, prästklädernas färger, bilder, möblemang osv - allt skall bidra på sitt sätt till att förhöja känslan avglädje och högtid när vi samlas till det viktigaste av alla möten.

Gudstjänstens syfte

Viktigast av allt är ändå att vi når målet med hela gudstjänsten:att den förnyar oss och att den blir en väg till evigheten. I vår bok för höstens och vårens studiecirkel står det:

> *"Nattvarden har instiftats för att Kristi närvaro skall uppenbaras i hans lärjungars liv - en närvaro som tar sig uttryck i attityder och värderingar, tänkesätt, tal och livsstil..."*
>
> *(G. Hughes, Den gömda skatten, s. 160)*

Sören Bolander

" ... Han lade i min mun en ny sång, en lovsång till vår Gud."

Sången i Gudstjänsten

Per Högberg är musiker i Buråskyrkan sedan 1992.

Gudstjänst med gamla rötter

Formen för den Högmässa vi idag firar i bl.a. Buråskyrkan har sina rötter ända tillbaka i Gamla testamentets tid. *Tempelgudstjänsten* och *synagoggudsjänsten* utgör de två gudstjänstformer som finns vid Jesu tid och tiden för kyrkans framväxt i Palestina. Detta förhållande kom att prägla utvecklingen av den unga kyrkans gudstjänst, sedermera vår Högmässa, eftersom apostlarna och de första kristna var judar.

Israels ljuvlige sångare

Kung David, kallad "Israels ljuvlige sångare", insåg musikens betydelse i gudstjänsten. Förutom att skriva Psaltaren, Gamla testamentets psalm-samling, gjorde han förberedelser för tempelbygget. Han ordnade den första kyrkomusikerutbildningen och den första körskolan. I 1:a Krönikebokens 22:a kapitel och framåt kan vi läsa om detta: "4000 skall lovsjunga Herren till de instrument som jag låtit göra för lovsången" (1 Krön 23:4). I kapitel 25 läser vi vidare om dessa "tempelsångare". De "tjänstgjorde i Guds hus". David skriver att han "... avskilde till tjänstgöring dem, som hade profetisk anda till att spela på harpor, psaltare och cymbaler" och att de "... hade blivit undervisade i sången till Herrens ära". Templet var också platsen för offren. Man menade att folkets böner steg upp till Gud med röken från offerdjuren på altaret. Då vändes Guds vrede och han förlät människorna deras synder.

Tempelgudstjänstens huvudbeståndsdelar bestod alltså av Psaltarens sjungna böner, lovsånger och offer.

Fångar i Babylon

En viktig del i judafolkets historia var den babyloniska fångenskapen. Den kom också att påverka folkets gudstjänstliv. Psaltarpsalm 137 ger uttryck för folkets klagan under landsflykten: "Hur skulle vi kunna sjunga Herrens sång i främmande land?" (vers 4). Den livsnödvändiga offerkulten kunde bara äga rum på tempelplatsen, den plats där Herren hade uppenbarat sig - "Berget där Herren låter se sig" (1 Mos 22). Man var nu hänvisad till någon form av ersättning för tempeltjänsten och samlades därför på sabbaten i hemmen eller andra samlingsplatser för att läsa ur skrifterna, tala över det lästa och bedja. *Synagoga* är grekiska och betyder just samlingsplats.

Från synagoga och tempel

Från synagogans gudstjänst övertar vi den del av mässan som kallas *Ordets gudstjänst*. *Nattvardens (eucharistins) gudstjänst* är arvet från tempelgudstjänsten. Jesu offerdöd på Golgata fullbordar alla andra offer och ersätter dem. Påskalammsmåltiden, det gamla förbundets måltid, övergår i det nya förbundets måltid vid Kristi instiftande av nattvarden på skärtorsdagens kväll.

Vi ser att musiken i gudstjänsten har djup förankring i Bibeln. Det kung David grundlägger i Gamla testamentet utvecklar Paulus i Nya testamentet: "... Sjung och spela för Herren av hela ert hjärta" (Ef 5:19). I Kol 3:16 står det: "Låt Kristi ord bo hos er i hela sin rikedom och med all sin vishet. Lär och vägled varandra, med psalmer, hymner och andlig sång i kraft av nåden, och sjung Guds lov i era hjärtan."

Gudstjänst utan musik?

En kristen gudstjänst utan musik kommer inte till sin fulla rätt. Visserligen går det att fira en helt och hållen läst gudstjänst, men den blir då fattigare och måste vara och förbli ett undantag. Den musik som gudstjänsten fordrar är sången. Sjungandet är det viktigaste musikaliska uttrycksmedlet i gudstjänsten/mässan. Sångens främsta uppgift är att ge större uttryckskraft åt Ordet och orden. Gud ger sig själv åt oss i sitt Ord och sina sakrament. Vi får ta emot detta i tillbedjan, bekännelse, tacksägelse och lovsång. Det är därför så viktigt att körens roll blir förklarad och given i våra mässor.

"Församlingens sångligt övade del .."

Ordet kör kommer av grekiskans *chorós*, som ursprungligen betydde både sång och dans. I det grekiska dramat hade kören många roller, både som sångare, talare och dansare. Från ursprungsordet har vi också ordet kor, alltså kyrkorummets främre del, en plats som har fått sitt namn efter dem som vistades där, kören. Kören är *församlingens sångligt övade del*. Dess viktigaste uppgift är att stimulera den *gemensamma församlingssången*. Kören skall inte i första hand, som en separat grupp människor, 'förgylla' gudstjänsten med några hymner, sjungna från en kanske avlägset placerad läktare. Nej, körens placering i koret är naturlig, eftersom kören är en del av den övriga församlingen. *Tillsammans* sjunger vi Herrens lov. Detta utesluter inte att kören också utför självständiga uppgifter som kräver övade sångare med särskilda gåvor. All sång skall ju samverka till att ge hela mässan större uttryckskraft.

Låt oss återvända till Kol 3:16. Här får kör och köransvariga en tydlig instruktion om inställningen till uppgiften. Instruktionen har två led: att lära och vägleda varandra och att sjunga Guds lov i sitt hjärta.

Tre tankar:

Lär och vägled varandra

Sången skall lyfta fram texten, prägla den och hjälpa minnet att komma ihåg den. Det är därför vi ofta sjunger samma melodi om och om igen; psalmens många verser, antifoner, omkväden och refränger, bibelvisor och Taizé-sånger m.m. Sången kan vara till hjälp vid meditationen över en text. Vi fördjupas i Ordet och kunskapen om Gud.

Varandra

Vi sjunger tillsammans med andra i gudstjänsten. Det är gemenskapsbildande och kontaktskapande. Vi förenas i en stor och gemensam uppgift. Tillsammans möter vi Gud och förenas med honom.

> *"Därför vill vi med dina trogna i alla tider*
> *och med hela den himmelska härskaran*
> *prisa ditt namn och tillbedjande sjunga:*
> *Helig, helig, helig, Herre Gud Sebaot ..."*

sjunger vi i nattvardsliturgien.

Sjung Guds lov i era hjärtan

Lovsången till Gud är bön till Gud. Här ser vi den kanske viktigate motiveringen för sången i mässan: Sången är ett sätt att bedja, att tillbedja. När de talade orden inte räcker till eller jag är trött på dem får sången i mitt hjärta, med eller utan stämband, ta vid.

Den Gud, som skapat världen och allt som finns i den och som har skapat människan till sin avbild, honom tillhör all ära och härlighet, allt lov och pris, nu och alltid! Där Gud är, där stiger lovsången. När dessa rader skrivs börjar fåglarna i träden utanför Buråskyrkan att åter igen prisa hans väldiga gärningar. Inne i Buråskyrkan sjunger kör och övrig församling, söndag efter söndag, Gud till ära och varandra till tröst, glädje och vägledning.

Per Högberg

Undervisning

Anders Hermansson är pilot, som under en period av arbetslöshet börjat läsa teologi. Han är gift med Hélèn som arbetar på en speditionsfirma, och är med sina två små barn en av de unga barnfamiljerna i Buråskyrkan.

"Undervisning" är ett omfattande ämne. Anders gör ett urval och delar med sig av sina personliga reflexioner.

Vad menar vi med undervisning?

> *"Och de deltog troget i apostlarnas undervisning och den inbördes hjälpen, i brödsbrytandet och bönerna" (Apg 2:42)*

Man skulle kunna kalla Apg. 2:42 för en av de första pastoralerna[1]. En av grundpelarna i en församling är undervisningen. Den innefattar förkunnelsen[2], men också bibelarbetet och undervisning i egentlig mening. Kärnan i denna utgörs av trosbekännelsen, budorden och Herrens bön med utläggningar.

Men lärandet är en livslång process, och kan ske på många sätt. Vi kan här nämna bibelstudier, bokbord, söndagsskola, konfirmationsundervisning för de unga och annan undervisning för de vuxna. Samtidigt innefattar undervisningen också den mer utåtriktade evangelisationen och missionen, som ett led att väcka en levande och praktiserande tro på Jesus Kristus.

Här avgränsar jag mig till förkunnelsen och bibelarbetet/trosundervisningen.

En blick tillbaka

> *"Så bygger tron på förkunnelsen, och förkunnelsen på Kristi ord." (Rom 10:17)*

Vad kan de gångna 25 åren i Burås lära oss? Hur var det "förr"? Låt oss kort höra några av de präster som tjänstgjort med fast anknytning till vårt distrikt, Erling Ivarsson och Lars Persson. Vad hade de för tankar om undervisning då de var med oss?

Erling Ivarsson (1950-2003), i Burås 1976 - 1980

Erling är idag föreståndare för Åh stiftsgård. Han berättar: - Jag minns tiden i Burås med en fantastisk glädje, och jag bär med mig erfarenheter som för mig känns mycket viktiga.

Jag kom dit som ung präst, min första tjänst, och brann av iver att nå ut med evangeliet. Just att försöka förena klassisk biblisk tro i predikan för att nå nutidens människor. Klassiskt - utan att fastna i former. Nutida - utan att förlora innehållet.

Ett förnyat gudstjänstliv med högmässa, lovsång och delaktighet av många; tyngdpunkten låg i gudstjänsten. Samtidigt fanns basgrupper som studerade bibeln och evangeliserade bland studenter. Det var en nytändning att nå ut i studenthemmen och till närområdet. Det var en stor optimism: "Det fungerar! Det går att nå ut med budskapet, världens bästa!"

Tisdagsmässorna började på den tiden. Det är väl just de huvudpunkterna jag vill lyfta fram: Frimodigheten för tron och evangeliet, att få fira nattvard ofta och evangelisationen.

Lars Persson, i Burås 1978 - 1985

Lars kom till Burås som adjunkt knuten till arbetet bland studenterna och blev sedan distriktspräst.

- Undervisningen är oerhört viktig. Att växa inåt och nedåt mot rötterna ger stadga och liv, och är nödvändigt för överlevnaden. Påtagligt minns jag speciellt tisdagskvällarna som undervisningskväll. Då hade vi i första hand studenter som kom, men även äldre. Först träffades vi tillsammans och delade sen upp oss i grupper kring ett samtalsmaterial. Avslutade allt med mässan kl 20.30. En gång i månaden hade vi bibelförklaring med någon inbjuden talare utfrån. Väldigt inspirerande för alla i församlingen var evangelisationskampanjen "Jag

---

[1] Pastoral - en beskrivning av ett grundläggande mönster efter vilket en kristen församlings normala liv skall formas.

[2] Förkunnelse - predikan och utläggning av Guds Ord, genom vilket Gud "tröstar, lär, förmanar och varnar oss"

fann det!" 1980. För församlingen innebar den ny öppenhet utåt och inåt, att vi växte själva och fick komma varandra närmare.

Vad händer i Burås i dag?

> *"Guds Ord är levande och verksamt. Det är skarpare än något tveeggat svärd och tränger så djupt att det skiljer själ och ande, led och märg och blottlägger hjärtats uppsåt och tankar. (Heb 4:12)*

Undervisning för barn finns med barntimmar och miniorer. Detta är en intensiv uppgift för församlingsassistenten, och här finns plats för frivilliginsatser.

Vi har söndagsskola under predikan (och ibland längre!). Just barnens behov av undervisning är annars ett ansvar föräldrarna åtagit sig i barnens dop.

Föräldrar kan vara med i en samtalsgrupp (mammagruppen). Konfirmandundervisning ordnas både för ungdomar och vuxna. Bibelstudiegrupper finns för olika åldersgrupper.

Några gånger per termin har vi församlingsundervisning - ofta med någon inbjuden talare i anknytning till kyrkkaffet. Alla åldrar finns med, men tonåringar och män är mindre representerade.

Glädjande nog har äktenskapsskolan kunnat starta om i vår (1996) efter att ha varit vilande några år. Detta som ett svar på en uttalad önskan från unga par i församlingen.

Målsättningen med allt detta är:

> *"Undervisningen i församlingen skall väcka och befästa en levande tro på Herren Jesus Kristus samt driva till handling och tjänst i församling, samhälle och värld. Guds Ord, profeternas och apostlarnas undervisning är för vår församling av grundläggande betydelse /... / Därför skall apostlarnas och profeternas undervisning under Andens ledning ständigt förkunnas, förklaras och göras levande i församlingens undervisning."*

(Från nuvarande förslag till målsättningsdokument för Buråsdelen i Johannebergs församling).

Söndagen den 3 mars 1996 hade vi, som en del av vårens jubileumsprogram, besök av prosten Gustav Börjesson. Han talade över ämnet "Undervisning". Jag har fått tillstånd att referera det i korthet.

God biblisk undervisning

Gustav Börjesson såg god biblisk undervisning som det största behovet i kyrkan idag. Det kristna budskapet är ett gott budskap, goda nyheter om något *verkligt unikt*, och om en *unik verklighet*.

En unik verklighet

Det *unika* är **Jesus Kristus**: hans person, liv, gärningar, och hur han har dött och uppstått. Och också en *verklighet*: Kristen tro handlar om verkligheten, och det viktiga är inte alls främst att det är "upplevt" ; Bibeln berättar om historia, förankrat i historiska händelser: Att Gud har sänt sin Son, som blivit människa och lik oss i allt, förutom att han inte hade någon synd.

En upplevd verklighet

Jesus har gått igenom livet precis som det är. Han har upplevt det. Han vet vad det innebär. Han har dött och uppstått igen. Detta har hänt! Och det förändrar våra villkor. Det är inte bara att vi har åsikter, eller "religiösa känslor"! Det är något som verkligen har förändrat förhållandena för oss människor!

En sann verklighet

På grekiska betyder ordet för "sanning" även "verklighet". Evangeliet är sanningen om vår verkliga tillvaro. I dag finns mycket som vill manipulera och bedraga och svepa in oss i dimmor: "Det finns ingen Gud!", "Det spelar ingen roll hur man lever". Men allt detta är lögner! I evangeliet om Kristus möter vi sanningen.

En biblisk verklighet

Det är Bibeln som är grunden för vår tro. Det finns ingen annan grund. Inte "de religiösa erfarenheter vi har idag" eller en tolkning efter "huvudsaken", det må vara "kärlek" eller "rättfärdighet" eller något annat. Gör man det finns risk att man föser Bibeln åt sidan eller kommer i kollision med det som Bibeln faktiskt säger.

Det är viktigt att inse att grunden för vårt liv som kristna är Bibeln, Guds Ord, även om det inte är populära eller "opinionsmässiga" ståndpunkter vi då intar.

Även idag kan vi lära oss av den första kristna kyrkans undervisning. Den utgick från tre områden:

1. Skriften

(både Gamla och Nya Testamentet). Vi behöver lära oss det grundläggande i vår tro: Frälsningen genom Kristus och innehållet i trosbekännelsen, och få det förankrat i Skriften. Andliga böcker, predikosamlingar och postillor i all ära, men kunskap om själva Bibelordet, källan, är ännu viktigare. Vi behöver vara hemma i själva Bibeln och hitta hållpunkterna i vår tro i Gamla och Nya Testamentet - med utgångspunkt i trosbekännelsen eller genom tematiska studier av något visst ämne.

2. Evangeliernas berättelse om Jesus själv

Innehållet i Bergspredikan, Jesu liknelser, Hans lidande, död, uppståndelse och himmelsfärd. Evangeliernas innehåll. För grupper av "nybörjare" som vill lära sig mer kan rekommenderas att studera Markus evangelium. Och varför inte, de som fått mer undervisning, att studera Johannes. Men studiet skall inte bara vara historiskt, utan även en fundering över hur vi skall föra evangeliet "in i nutiden".

3. Livet i Kristus. Livet som kristen

Detta spelade en stor roll för de första kristna. Det var ju något nytt, ett nytt liv, en genomgripande förändring av livet och livsvillkoren.

En drastisk förändring

Brevens sätt att uttrycka det är att "lägga bort", "ta på", "förr var ni mörker, men nu är ni ljus i Kristus", "att döda den gamla människan, ikläda sig den nya". Det kristna livet var att lägga bort det gamla och "ta på" sig något nytt. Även idag kan människor som kommer till tro vittna om den genomgripande förändringen, brottet med det gamla, från fruktan till frimodighet, bundenhet till frihet, hat till kärlek. Det finns en längtan efter vägledning om hur det nya livet som kristen skall gestaltas.

Mitt liv - en privatsak?

Detta är viktigt inte minst idag, då en vanlig uppfattning är att det är "en privatsak" hur man lever, relationer, ekonomi, sexualitet m.m. "Var och en gör som han eller hon vill". Men om det kan man säga med Paulus: "Så har ni inte fått lära er Kristus!" Ingenting är privat, jag hör ju ihop med Herren i livet med Honom! Allt hör ihop - sanningen, kärleken och gemenskapen i Kristi kropp.

> *"Så gjorde ha några till apostlar, andra till profeter, till förkunnare eller till herdar och lärare. De skall göra de heliga mera fullkomliga och därigenom utföra sin tjänst och bygga upp Kristi kropp, tills vi alla kommer fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, bli fullvuxna och når en mognad som svarar mot Kristi fullhet. Vi skall inte längre vara barn och låta oss drivas omkring av alla lärovindar, inte vara lekbollar för människorna som vill sprida villfarelse med sina bedrägliga påfund. Nej, låt oss i kärlek hålla fast vid sanningen och växa i alla avseenden så att vi förenas med honom som är huvudet, Kristus./.../ Då växer hela kroppen till och byggs upp i kärlek."*
>
> *(Ef 4:11-16)*

Paulus kopplar ihop sanningen och kärleken i församlingens gemenskap. Om Anden får vara med, hjälper Han genom undervisningen att bygga upp kroppen i sanningen och kärleken.

Här lämnar vi Gustavs föredrag och går vidare till:

Visioner för framtiden

> *"Låt Kristi Ord bo hos er i hela sin rikedom och med all sin vishet. Lär och vägled varandra." (Kol 3:16)*

Kolosserbrevets ord om att "låta Kristi Ord bo rikligen bland er" innebär att låta Ordet få stor plats i ens personliga och i församlingens liv. Låta det påverka, tränga igenom och forma våra liv och att omsätta det i handling. Detta kan vara svårt idag då så mycket annat tävlar om vår tid och uppmärksamhet.

Vad innebär det för oss, det vi sett? Kan vi ta med lärdomarna från "förr" och "idag" för att se framåt?

Kanske en vision framåt måste blicka bakåt just för att kunna vara en vision framåt?

Orsak och verkan

När vi betraktar aktiviteterna i en församling är förhoppningsvis utgångspunkten att aktiviteterna i sig inte är tecken på liv. I analogi med kroppen: Ett uttryck för liv, men inte i sig orsaken till livet.

"Hos Dig är livets källa ..."

Vi behöver alltså börja i det som föder och uppehåller livet hos oss som enskilda och som gemenskap, församlingen. Och det är det liv som den Helige Ande föder och när, genom de medel som Gud anvisat oss: Guds Ord (Bibeln, förkunnad och undervisad), dopet och nattvarden. Ett liv uttryckt i bön, gemenskap och tjänst för andra.

Livsviktigt

De aktiviteter som har med dessa medel att göra är livsviktiga för församlingen. De får gärna ha en spontan prägel, men behöver självklart organiseras på något sätt. Gud är ordningens Gud.

Vi behöver alla undervisning anpassad till vår ålder, mognad och livssituation. (t. ex. äktenskapsskola).

Många människor växer upp idag med bristfällig kristen undervisning - eller ingen alls. Därför finns det idag ett stort behov av central och enkel undervisning i den kristna trons grunder, erfarenheter, värderingar och livsstil.

Guds värderingar är skilda från världens. Att tolka, möta och utmana världen av idag utifrån trons värderingar är ett stort behov. Rom 12:1 talar om att förnyas till våra sinnen. Det är den helige Andes verk, men Han använder Ordet.

Vi behöver lära oss att lyssna till Guds Ord, studera Guds Ord, och lyda Guds Ord; låta det tala till oss och utmana oss och förvandla oss, allt för att vi skall "bli fullvuxna och mogna" i Kristus.(Ef 4:11)

Vi behöver förkunnelse (predikan, utläggning av Guds Ord) i överensstämmelse med Kyrkans lära, och med ansvar inför både Gud och församlingen.

Och vi behöver undervisning. Jag ger här några (förhoppningsvis inspirerande) exempel på hur undervisningen kan bli en självklar och naturlig del av församlingens arbete:

- Bibelstudiegrupper eller bibelförklaringar
- Bibelskola
- Församlingsafton
- Bokbord
- Söndagsskola
- Barnens och de ungas undervisning hemma
- Konfirmationsundervisning
- Vuxenkatekumenat (undervisning av odöpta vuxna som förberedelse för dopet)
- Liturgins och gudstjänstens lärande funktion

Som särskilda behov här i Burås-distriktet ser jag att studenterna får undervisning som syftar till mognad, stabilitet och uthållighet. Ett annat stort behov är att nå ungdomar efter konfirmationstiden.

Avslutning

Jag vill gärna avsluta med religionspedagogen Karl. E. Nipkow, som talar om ett "livslångt lärande", som tar sig uttryck i ett liv i gemenskap, och en "livsledsagande pedagogik" som berör hela människan.

Vi som kristna kan aldrig blir så fullärda att vi säger: "Nu behöver jag ingen mer undervisning!". Vi lär oss hela livet. Och samtidigt är det ju ett lärande *för* livet och på väg *mot* livet. För att *få* liv, att *leva*, och slutligen att *nå* den som är "Vägen, Sanningen och Livet".

Lästips för alla intresserade:

Kyrkans Liv, kapitlet "Kyrkans undervisning" (Red: S. Borgehammar)

”Lärjungar” av David Watson

Pastoral för Svenska Kyrkan, utgiven av Svenska Kyrkans fria Synod, med förord av biskop em. Bertil Gärtner

Anders Hermansson

Evangelisation - är det möjligt i vår kyrka?

John-Paul Westin kommer från Kanada och anglikanska kyrkan, och vikarierar som präst i Johannebergs församling. Han ägnar en stor del av sin tid åt studentkontakter och Diakonia - kyrkans hem på Olofshöjd.

Kyrkan i bygden

Det finns kanske inget annat lika tydligt kännetecken i det svenska landskapet som Svenska kyrkan. Vackra, välvårdade platser för tillbedjan finns i varje stad, ort och by. Och ändå är det få länder i världen som har ett lägre gudstjänstdeltagande än just Sverige. Vi har kommit till en viktig vändpunkt i kyrkans liv i vårt land.

Det råder ingen tvekan om att Kristi kyrka kommer att fortsätta tills Han kommer åter i härlighet - Jesus har lovat oss detta - men kommer det att finnas någon tro i Svenska kyrkan, eller i vår församling, när vår Herre kommer åter? Kyrkans missionsfält har idag växlat från "där borta" i fjärran länder till "här hemma", mitt framför ögonen i våra egna församlingar - mer i likhet med hur det var i apostolisk tid.

Utan tvekan finns det många faktorer som har bidragit till kyrkans nedgång här, både teologiska och historiska. Alla dessa faktorer är också andliga. Utmaningen för oss som har fått gåvan att tro på Kristus är att hitta sätt att kommunicera denna livgivande tro till den ofruktbara och förlorade värld vi lever i, och att göra det på ett sätt som passar just vår omgivning. Uppgiften verkar överväldigande, men Jesus har lovat att det ska bli möjligt om vi litar på Honom.

Evangelisation - men hur?

De i västvärldens kyrka som är intresserade av evangelisation tycks kunna delas in i tre olika grupper efter sättet de vill föra ut evangeliet till människor på:

1) Det finns de som frenetiskt försöker komma på ett NYTT KONCEPT för att fånga människors uppmärksamhet. Många kyrkoledare tror att en omstrukturering av praktiska traditioner och liberalisering av teologin - att anpassa budskapet efter dagens samhälle - för kyrkan närmre medel-Svensson. Men efter fyrtio år i Europa och Nordamerika verkar det inte som om detta fungerar. Det är inte något "glatt budskap"[3] till människor att vi skulle kunna återuppfinna och omforma sanningen.

2) Sedan finns det de som helt enkelt vill hålla fast vid det gamla och hoppas på det bästa, eller vänta på att Herren ska gripa in i kyrkan eller församlingen. Det tycker att kyrkan helt enkelt ska fortsätta med det sanna och väl beprövade koncept som fungerade så bra förr i tiden. De understryker ofta vikten av att bli kvar i tron.

Men tiderna förändras, och att bara hålla fast vid det gamla innebär att vi blir kvar i det förflutna, i en tid då kyrkans budskap och svensk kultur gick hand i hand. Men den tiden är förbi. Nu blir det en kamp för att förena de splittrade delarna av vårt kristna arv.

3) Ett tredje angreppssätt - det jag själv förespråkar - är att kasta sig ut på något sätt i det okända - med det som är fast och visst. Vi måste vara en del av den nya församling Kristus formar sin kyrka till. Innehållet i vår apostoliska tro förändras aldrig, men eftersom den måste presenteras nytt och fräscht till nya själar i nya situationer, vet vi inte exakt hur den kommer att se ut. Det vi vet - vilket också är vårt hopp - är att den kommer att vara lik Kristus. Sanningen är alltid sanning. Evangeliet har en otrolig flexibilitet så länge vi inte gör det hårt och sprött. Jesus kommer att tala till människor bara vi inte skriker ut våra egna förutfattade meningar alltför högt.

Det här måste alltså vara startpunkten för vårt uppdrag. Jesus har befallt oss att gå ut i världen; Han har lovat att det alltid skall vara möjligt att predika evangelim; Han har lovat att Han alltid skall vara med sin kyrka, intill tidens ände. Det här är inte bara ett allmänt löfte till kyrkan som helhet (men det är det också!), utan

[3] evangelium = "det glada budskapet"

det är även ett löfte till varje lokal församling och varje enskild kristen. Vi har alla ett missionsfält. Svårigheten är att se vad Gud visar oss och att lita på att Han förser oss med vad vi behöver för att fullgöra vår uppgift. Han är vingårdens herre. Det är Hans fält och Hans skörd och Hans plan. Vi är bara arbetarna, och vi behöver inte förstå hela planen.

Det här kapitlet skulle behöva vara en hel bok - eller en serie av böcker - för att kunna ta upp alla olika aspekter av evangelisation. Men den här lilla skriftens format tillåter inte det, och kanske är det också av nåd. Vi behöver inte hela bilden. Som enskilda församlingar behöver vi fokusera på den "lilla bilden" - församlingen eller kyrkan precis där vi är - för att se vårt missionsfält. Gud har redan givit oss det vi behöver för att utföra Hans verk här. Vi behöver inget mer än det Han redan försett oss med. Vi behöver inte ta alla steg nu, men vi behöver ta NÄSTA steg.

Buråskyrkan är i sig resultatet av just ett sådant litet steg i tro, ett lokalt initiativ, som har burit frukt. Vi är resultatet av lokal evangelisation. Vår kyrka byggdes för att någon insåg att tiderna hade förändrats och att vårt området behövde sin egen lilla kyrka för att kunna tjäna i den här församlingen. Det var inte tillräckligt att förvänta sig att människor i en främlingsskapande, opersonlig industriell värld skulle bli kallade att tjäna en "Gud långt borta" i vad de ansåg vara "någon annans kyrka" i en annan del av staden. Någon insåg att Gud är intresserad av det lilla samhället, det lilla sammanhanget och den lilla människan som bor där. Någon har redan tagit första steget för oss - liksom i varje församling. Vi bygger inte på tomma intet. Vad är vårt nästa steg? Det måste vara frågan varje församling ställer till sig själv.

Det finns ett antal vägvisare vi kan ta till hjälp för att urskilja Guds missionskallelse ("nästa steg") i vår kyrka:

1. Bekymra dig inte för det förgångna och skyll inte på andra

Vi vet alla att saker och ting aldrig är precis som vi skulle vilja i någon kyrka. Gräset är alltid grönare på andra sidan staketet. Någon annans församling verkar alltid fungera bättre och vara mer levande än vår egen!

Det är frestande att låta sig förlamas av vad vi tycker är vår otillräcklighet eller andras brister i det förgångna (eller nu). Vi klandrar andra för deras brist på tro och visioner istället för att själva fortsätta framåt i tro med den uppgift som ligger före oss.

Det förgångna är förgånget - även det nyligen förgångna - och ingen kan göra något åt det. Vi måste se till nuet och framtiden. Interna strider hindrar oss bara från att göra det vi redan kan göra. Kyrkan borde ha samma regel som den enskilde: Tänk inte på vad vi inte kan göra, utan fokusera på det vi *kan* göra. Det som är omöjligt just nu kan bli möjligt i framtiden om vi tar det rätta steget just nu.

2. Gräv där du står, och inte där du inte står

Det finns ingen idealförsamling, bara den församling Gud har gett oss. Vår tjänst och uppgift bestäms till stor del av dem vi tjänar. Det tjänar ingenting till att använda sig av metoder och uttryckssätt som fungerade bra någon annanstans om de inte passar i vår nuvarande situation. När Jeremia kallades att predika evangelium för kvarlevan av Israel blev han tillsagd att bygga ett hus där mitt ibland dem - i Babylon - och inte att föra folket någon annanstans och bygga ett perfekt samhälle där. Den perfekta kyrkan är den där Kristus är i centrum för allt liv - inklusive alla svårigheter- och inte den där allt fungerar effektivt enligt någon människas väl uttänkta plan.

3. Lyssna på församlingen

Vår största tillgång är de behov - den andliga fattigdom - som redan finns i vår församling. Våra egnas behov visar oss hur Gud vill att vi ska bedriva vårt församlingsarbete. De visar oss undan för undan hur vår församling ska se ut. Det här påverkar inte innehållet i vår uppenbarade tro, som är vårt arv från Kristi enda, heliga, allmänneliga och apostoliska kyrka. Vår tro bestäms inte av någon demokratisk process, men den universella tron måste tillämpas lokalt. Kristus är svaret på varje fråga och problem i varje tid, men Han måste översättas till ett språk som kan förstås av människorna i vår gemenskap. Vi måste vara kapabla att kommunicera Kristus/kärlek på ett sådant sätt att andra möter Hans kärlek i oss - här och nu.

Våra egna församlingsmedlemmar är de resurser vi behöver för att utföra det arbete Gud kallar oss till. Om vi behöver mer, kommer Gud att ge oss mer. Om vi ber om mer och inte får det, måste det betyda att vi kan göra det vi ska med det vi redan har. Be och du ska få!

4. Lär av församlingen

Åter igen är detta väldigt lokalt. Närhelst vi har en förändring, har vi ett tillfälle att växa till. Nya människor kommer, andra lämnar oss. Det är rörelse. Nya idéer kommer. Varje tillskott kan vara ett tillfälle att höra Gud tala till oss. En äldregrupp vill träffas för att ha bibelstudium. Unga mödrar klagar på att det inte finns någonting för dem i kyrkan. Är detta våra gudagivna chanser? Tar vi vara på dem? Hur handskas vi med besvärliga människor; de där som tycks försvaga vår gemenskap och hindra vår evangelisation? Kan inte de vara en nödvändig del av vår evangelisation? Läs igen vad Paulus säger om våra minsta bröder i första Korintierbrevets 12:e kapitel!

5. Var mer avsiktlig i allting

Allting och alla i församlingen har en sakramental - helig - närvaro. Vi måste handskas försiktigt med Guds sakrament så att vi inte missbrukar dem och drar på oss onödigt lidande. Varje konfirmandlektion, dop, själavårdssamtal, möte på gatan, kyrkkaffe etc. är inte bara ett tillfälle att se Kristus, utan också en möjlighet att låta Honom genomsyra tillfället.

Se på de enkla missionsfälten som finns i församlingen! Har jag hälsat en främling, någon okänd eller ny besökare välkommen till kyrkan efter gudstjänsten, eller har jag sökt mig till mina bekanta? Vi missar många missionsmöjligheter när vi samlas till gudstjänst. "Vad heter du" är en sorts inledning till gemenskap i Kristus. Vi får inte lita på att den nye besökaren skall hälsas av prästen eller någon annan i församlingen i Jesu namn. Inte heller skall vi tro att denne skall återvända till vår kyrka automatiskt.

Det är alltid frestande att låta saker ske på rutin. Rutiner ger säkerhet. Vi gör det folk förväntar sig snarare än att möte dem med det gudomliga, som alltid är oväntat, oförutsägbart. Men Gud vill så mycket mer med oss, och de flesta av oss vill också mer.

6. Sök Gud mitt ibland er

Vi måste göra oss av med tanken att helighet bara skulle vara något för "helgonen". Vi är alla kallade att vara helgon, och det måste vara vårt mål. Helgon "blir till" genom att följa Jesus i vardagen. Vardagen och det vanliga måste göras heliga för människor. Då blir de fria att se Gud arbeta överallt och alltid, istället för bara ibland och på särskilda (religiösa) platser.

Församlingsmedlemmarna måste lära sig att se sina, vanliga liv som särskilda nådemedel. Vi är redan Kristi kropp. Det är inte något vi blir först när vi blir bättre på det. Vart vi än åker och när vi än talar är Kristus där - antingen uppenbarad eller dold i oss. Vi måste uppmuntras i vår tro att Gud bryr sig om var och en av oss och våra bekymmer, och då kan vi kanske börja se oss själva som vi är när det gäller evangelisation - som små predikanter som berättar om Guds kärlek vartän vi går. Det finns inga vanliga människor i våra församlingar, utan bara gudomliga själar skapade till Guds avbild och som längtar efter att likna Honom mer.

Sammanfattning

Sammanfattningsvis: Vi kan inte evangelisera utan att vi själva försöker vara heliga. För ledarna i en församling innebär det att be aktivt och arbeta tillsammans för att bli mer Kristuslika. Personlig helighet är källan till missionsiver, och missionsiver är vägen till personlig helighet. De går hand i hand. Vårt liv med bön, bibelläsning, församlingsgemenskap, tjänande, gudstjänst och lärjungaskap - allt det tillhör livet i Kristi kropp - det ska förnyas genom denna förening av missionsiver och helighetsiver. Vi kan inte söka det ena utan det andra.

Till sist: Vi måste alltid söka ödmjukhet - särskilt om Herren bönhör oss med tillväxt i församlingen. Vi känner egentligen inte alls vägen - vi följer bara den väg andra har gått förut. Buråskyrkan är resultatet av någon annans iver. En tidigare generation motiverades av en stark tro på Kristus som den som är intresserad av det lilla samhället. Kristus har gått före oss för

att bereda vägen för vår pilgrimsfärd. Det här är Kristi hjord, och den är nu, genom Hans nåd, vårt missionsfält. Nu är vi Buråskyrkan - Kristi kropp på denna plats som behöver alla sina lemmar. Det är en del av det stora mysteriet med Guds oändliga kärlek som fyller oss, ofullkomliga kärl. Det är en förvandlande kärlek som, när den verkligen får fäste i vår församling, berör varje del av vårt kyrkoliv och inte bara vissa delar. Det är fruktansvärt att falla i händerna på den levande Guden, men det är precis vad vi måste be om för vår kyrka: att Han ska ta över och visa oss vad Han vill att vi ska göra. Då ska vi, utan tvekan, upptäcka Hans överflödande nåd, mycket större än vi någonsin kan tänka eller önska, och återfinna ivern och visionen vi söker för att sprida evangelium till vår del av vingården för Kristi skull.

John Paul Westin

Diakoni

Ulla Jacobson är diakon i Buråsdistriktet och berättar här om sitt arbete, och om diakoni i ett större perspektiv.

Tio år i Burås

I mars i år (1996) var det tio år sedan jag började arbeta här. Sedan diakonissan Anna-Britta Sundahl övergått till tjänst i Sjukhuskyrkan, hade det enbart varit diakoniassistenter som mina företrädare "i rummet".

Jag övertog torsdagsgrupperna - ena veckan terapi (läs pyssel), andra veckan bibelstudier. Alla hade uppnått en aktningsvärd ålder, med ett hängivet förflutet i Buråskyrkan. Pysseltorsdagar kom så småningom att kallas "Öppet Hus", och heter numera "Församlingsträffen i Burås".

Arbetskrets med stort "A"

En trevlig upptäckt var även Arbetskretsen, och det just med stort "A". Dessa veteraner under Maj Holmstens fasta och ömsinta ledning, som idogt och glädjefullt sytt ihop till Buråskyrkan, diakoni och mission. Heder åt dem alla! Jag måste få säga att jag haft tur med mitt livs enda arbetskrets.

Vad gör en diakonissa? Du har säkert inte tid att få den katalogen uppläst - och det ryms inte i en skrift som denna. Tystnadsplikten begränsar exempelsamlingen. Ett exempel dock:

En dag ringde en förskräckt liten vän och bad om hjälp: "Jag får inte upp ytterdörren". Jag ilade iväg, och fann att man målat hennes dörrpost och därmed inneslutit henne. Jag bad henne om en kniv (genom brevlådan) och "sprättade" därmed upp dörren!

Det finns gott om äldre i Burås-distriktet. Utöver akuta inhopp i människors nödsituationer går en hel del tid åt att bygga upp ett förtroende, att komma på vad det handlar om, vad konfidenten förväntar sig, att bedöma om det behövs någon sorts specialistkompetens o.s.v. Varje kontakt måste få sin tid. Kvalitet viktigare än kvantitet.

En vision om besökstjänst

Besökstjänst ingår som en självklar uppgift, och det hade jag gärna satt av mer tid för. Tjänst - diakoni - är en kallelse man får genom dopet, och söndagens gudstjänst bör leda till tjänst under efterföljande vecka. Det är därför naturligt att besöksgrupper rekryteras ur den gudstjänstfirande församlingen. I Buråskyrkan finns mycken vilja till tjänst, och där utföres också många tjänster. Här finns många unga människor, men alla vet väl hur arbete i och utanför hemmet, studier m.m. kräver sitt, och utöver omsorg om varandra och bönegrupper - ja, inte kan vi begära mera. Det finns all anledning att tacka kyrkans HERRE för alla som finns i Burås-syskonskaran - gamla och unga. Men ibland frågar jag mig: Var finns skaran mellan 60 och 70? I denna åldersgrupp borde man finna fler "besökstjänare".

Diakoni i ett föränderligt samhälle

Ett av diakonins kännetecken är att reagera och på något sätt ingripa mot översåtliga beslut som orättfärdigt slår mot små och sårbara människor. Arbetslöshet och annat som påverkar och skadar välbefinnandet. En annan förändring,

som dock är av godo, är ändrade relationer kyrka-stat. Hur rustar vi oss för detta? Kyrkan har - liksom samhället - anställt bort ansvaret för medmänniskan. "Skall jag ta vara på min broder?". Ingen kan hjälpa alla, men alla kan hjälpa någon. Vi måste också bli bättre på att ta hand om, och finnas till för "människor av eget kött och blod" för att vara trovärdiga med kyrkans budskap. I sammanhanget är det viktigt att tänka över och samtala kring innebörden i begrepp som etik, självinsikt, integritet, frihet, ansvar, löften, förtroenden, människosyn o.s.v.

Människan är en varelse som Gud vill ge evigt liv. "Vem skall jag sända?".

Det skulle vara en nåd att under mitt sista år på tjänsten få träffa Dig/Er och samtala och formulera visioner i detta viktiga och spännande förtroendeuppdrag som HERREN har i beredskap åt oss.

Väl mött!

Ulla Jacobson
Diakon

Några rader från en församlingsassistent

Susanne Löthgren är församlingsassistent i Johannebergs församling sedan 1992. Hon är f.n. föräldraledig.

En utmaning

I januari 1992 började jag arbeta i Johannebergs församling som församlingsassistent. Det kändes som en utmaning att få den här tjänsten direkt efter förskollärarutbildningen.

Den största svårigheten jag mött under åren är nog de stora skillnaderna mellan gudstjänsternas längd och innehåll i förhållande till vad jag var van vid innan.

Jag började arbeta efter Ann-Mari Fagerlund-Wiberg och tog över allt barnarbete som fanns i Buråskyrkan och Landalakapellet. Det fanns öppet hus för föräldralediga, barntimmar, miniorer och söndagsskola. Under årens lopp växte behovet med fler barntimmegrupper, skolkontakter, förskolegudstjänster, ungdomsarbete, mycket föräldrakontakter via bl.a. öppet hus för föräldralediga.

Verksamheten i Landala lades snabbt ner när det inte fanns intresse för det som ordnades, trots försök i olika åldergrupper.

Barnverksamheten som riktar sig till alla barn i församlingen är koncentrerad till Buråskyrkan. En bidragande orsak är att Johannebergskyrkan har daghem med en fast barngrupp samt ett eftermiddagshem dit man också måste anmäla sig, varför det är svårt med lokaler under dagtid.

En vision

En framtidsvision för församlingens barnarbete är att barnen kan börja redan som riktigt små tillsammans med sina föräldrar, ett slags öppet hus för föräldralediga. De skall sedan kunna fortsätta i en föräldrabarngrupp till 3-års-åldern, för att vid 4 år kunna vara själva i kyrkans barntimmar. När barnen börjar i förskolan kan vi ha dem kvar i miniminiorer, som byggs vidare till minorer, juniorer, seniorer och till slut efter konfirmationen kunna bli en ungdomsgrupp. Söndagsskola är ett bra komplement till verksamheten som bedrivs i veckan, och borde göras mer synlig. Samarbetet med skolan och förskolan bör också öka, både i kyrkans lokaler och på respektive ställe. Om detta skall bli en verklighet måste man se över tjänsten, allt detta kan inte utföras av en anställd. Det blir dessutom rörigt om man skall behöva vara i alla tre kyrkorna och ha verksamhet.

De unga - vår framtid

I framtiden måste man nog ändå satsa mer på de unga för att kyrkan skall överleva, och då är ju ett rikt och levande barn- och ungdomsarbete viktigt för alla i församlingen.

Vi får inte heller glömma bort vårt dopansvar och att det för många föräldrar känns bra att kunna gå till kyrkan när barnen är små. Får de

en bra start och blir vana att gå i kyrkan både i veckan och på söndagen så fortsätter de i allmänhet.

Det är roligt, stimulerande att arbeta i församlingen. Till sist måste jag säga att arbetslaget i Burås har betytt mycket under åren. Där har man ventilerat, funderat ut nya saker, tagit upp problem samt kunnat reda ut hur saker förhåller sig till varandra. De man möter i Burås under veckorna och på söndagarna är en värdefull bit föra att orka vidare till nästa dag. Man ger och tar av varandra genom kommunikationen på ett enkelt sätt.

Att umgås under kyrkkaffet är för många en fin fortsättning på söndagen och ett bra tillfälle för vidare diskussion och gemenskap. En god förhoppning att Buråskyrkan fortsätter att utvecklas i positiv riktning där alla - ung som gammal - kan hitta sin gemenskap, sina vänner och meningsfulla uppgifter.

Susanne Löthgren, förs.ass.

Julfirande för alla åldrar i Buråskyrkan, förmod. 1985

Jag fann det

Gurli Brander (1911-2004) är f.d. lärare

Han satt där mitt på golvet, med korslagda ben. Runt honom satt vi andra på golvet och på stolar runt väggarna, så många som rymdes i det lilla enkla kantorsrummet i Buråskyrkan.

Evangelisationskampanjen "Jag fann det" var på gång. Biskop em. Bo Giertz hade om kvällarna undervisat oss (via video). Nu satt vi här, en liten skara, som visste vad vi funnit, och som nu ville dela med oss till andra.

Med slutna ögon och lyftade händer ledde den unge prästen oss i stilla bön fram till Honom, som ville utrusta oss med kraft, frimodighet och glädje inför uppgiften, som väntade. Gud var oss så nära. Han hörde vår bön: *"Ande, du som livet ger, fall nu över oss! Smält oss, fyll oss, tänd oss, sänd oss! Ande, du som livet ger, fall nu över oss!"*. En stund fylld av evighet. "Ack, så nära mig, så nära är du då Oändlige!". Så enkelt men så ofattbart stort. Fader vår, som är i himmelen, är också hos sina bedjande barn på jorden.

I 25 år har Buråskyrkan fått vara mötesplats mellan Gud och människa. Den har fått vittna om Honom, som kommit för att ge världen liv. I ljuset som kommer från hans Faders tron, har vi fått hjälp att se oss själva, hur små och odugliga vi är men också att försöka fatta vidden av den kärlek, som går genom världen. Unga och gamla har fått komma samman i vardagsarbete och gudstjänstliv. Vi har fått stämma in i böner, psalmer och lovsånger. Som en stor familj har vi fått falla ner inför det kors vi själva varit med om att resa. Vi har fått lägga av all synd och brist, och känna oss omslutna av förlåtelse utan gräns.

Närheten till studentvärlden sätter sin prägel på gudstjänstlivet. Det ungdomliga inslaget är markant. Medan utbildningen till en jordisk syssla fortskrider, får också själen sin fostran för Guds rike. Så berikas förhoppningsvis den framtida platsen med en ny missionär.

Det är gott att i dessa för vårt land och för hela mänskligheten så tunga och svåra tider ha en kyrka, en fridens boning, där vi kan få komma inför Gud, som har hela världen i sin hand, men också omsluter varje litet människohjärta med sin stora kärlek.

Min bön är att Buråskyrkan alltfort skall få vara en vägvisare genom tidens dunkel upp till den himmel, dit Jesus har gått för att bereda var och en av oss rum. Låt ingen missa det målet!

Låt din kyrka visa stigen,
som vi vandra tills vi nå
templet där evinnerligen
inför dig, vår Gud, vi stå.
Led oss, lyft oss, Herde from
upp till denna helgedom,
där de återlösta lammen
du kring dig församlar! Amen.
Sv. Ps. 370:5

Gurli Brander

BÖN VID TV:N

O, Gud!
Din värld vrider sig
i smärta
och gråter
Hjälp oss
vi har gått vilse!
Hjälp oss att vända åter
till Dig
ty annars vi förgås!

Vi dignar under bördor
vi äter giftigt bröd
Vi sviker evigt Gudsord
Vi går mot andlig död
Hjälp oss
ty annars vi förgås!

Det mörknar över världen
Kom till oss med ditt ljus!
Hjälp oss att hitta vägen
hem till Ditt Fadershus!
Hjälp, Herre,
innan vi förgås!

Gurli Brander

Befriad

Min börda mig böjde mot jorden.
Jag tyngdes av världens nöd.
Jag bad om ett vatten som svalkar,
för hungrande själar om bröd.

Jag bad under dagar och nätter,
och allt blev ett enda stort krav.
O Herre, jag orkar ej längre.
O Gud, lyft min börda av!

Då kom jag till en, som låg slagen,
under korset han dignat ner.
Han såg på mig ömt: "Vad bär du?
Du behöver ej bära mer.

Jag bär ju din synd och din smärta,
för dig denna väg har jag gått.
Jag går att i döden försona
all världens skamliga brott.

Lägg ner för mitt kors all din oro,
din ängslan, din bävan, din strid.
Du bär inte, du är ju buren
av förlåtelse, kärlek, frid."

Nu jublar jag högt i mitt hjärta.
Nu sjunger jag glatt överallt:
O saliga under och visshet
att bäras av den, som bär allt!

Gurli Brander

Folke Fehn (1913-2004) var kyrkoherde i Johannebergs församling 1971-79, och är en ofta kallad talare och predikant även som pensionär.

Namn, ålder: Folke Fehn, 82 år.

Jag har varit med i Buråskyrkan under tiden: 1971-1979 som kyrkoherde.

Jag deltog i: Allt kyrkligt arbete (mer eller mindre)

Jag gladde mig särskilt åt: Fullsatt kyrka med många unga.

Nu bor jag: I Vasa församling, och tjänstgör någon gång i Johannebergs församling.

Min önskan för församlingen till 25-årsdagen: Guds Frid, som övergår allt förstånd, Kristi kärlek som är varje kristens adelsmärke, samt Jungfru Marias ödmjuka tjänarsinne.

Den som vill läsa mera om Folke Fehn och hans livsgärning kan studera
Karl Erik Fridblom, red: "Fem präster minns", Kyrkliga Förbundets Bokförlag 1981,
ISBN 91-7238-091-8

Kyrkoherde Folke Fehn gratulerar kyrkvärden Hugo Mattsson på 75-årsdagen i mars 1977
Foto: Rolf Glemme

Johannebergs kyrkospelsgrupp

Rolf Glemme (1921-2009) tjänstgjorde som präst i Buråsdistriktet 1963-1978 och blev ansvarig för bl.a. förberedelserna och byggandet av den nya kyrkan uppförd 1971.

Johannebergs kyrkospelsgrupp utövade sin verksamhet från början av 1960-talet till slutet av 1973. Undertecknad tog initiativet till gruppen och var ledare för den under åren. Deltagare rekryterades från de ungdomar som kyrkan samlade i församlingen, och som jag fick ta hand om.

budskapet. De fick därmed själva tillgodogöra sig detta samtidigt som de förmedlade spelens religiösa innehåll till alla som lyssnade och tog emot denna form av förkunnelse. Var och en i gruppen kunde utifrån personlig förmåga och utrustning komma till sin rätt. Alla hjälpte till och tog hand om olika uppgifter. Vi hade bl.a.

Övning i Buråskyrkan 1971. I förgrunden fr.v. Birgitta Ellison (f. Jällfält), Eva Glemme. Foto: Rolf Glemme

Arbetet startade den senare hälften av 1950-talet då jag tjänstgjorde uppe i Johanneberg. 1963 flyttade jag ner till Buråsdistriktet och blev ansvarig för bl.a. förberedelserna och byggandet av den nya kyrkan i området. Jag var verksam där fram till 1978, då jag tillträdde kyrkoherdetjänsten i mina ungdomsförsamlingar Värö och Stråvalla i Halland.

Arbetet med kyrkospelsgruppen framstod som en viktig del av ungdomsverksamheten, och betydde mycket för deltagarnas andliga utveckling. De levde i och engagerade sig i det kristna

en egen kör som sjöng vid kyrkospelen.

Vi har räknat fram drygt 150 olika framföranden av ett 10-tal olika kyrkospel. Dessa har ägt rum i kyrkor, andra lokaler eller ute i naturen, i växlande sammanhang från Strömstad till sydligaste Halland, men också en del in i Västergötland. Till vissa platser återkom vi flera gånger. Jag vill särskilt nämna några tillfällen sommaren 1972 under kristna riksmötet i Göteborg.

Vår grupp har tydligen utgjort den enda i stiftet under så lång tid och med den här omfattningen. Vi bidrog till något av ett genombrott här på västkusten. Ett väntat och avvisande motstånd på olika platser fick vi finna oss i.

Kyrkospelsgruppen innehöll en kärntrupp på ett 30-tal ungdomar som var aktiva alla åren. Detta gav stadga åt vårt arbete. Därutöver kom och gick ett 50-tal som deltog längre eller kortare tid.

Vi höll också till i gamla Buråskyrkan (barackkyrkan) med övningar och flera framföranden. Vad gäller den nya kyrkan utnyttjade vi samlingslokalerna. Missionsdagen - 4 juli 1971 - på kvällen framfördes i kyrkorummet missionsspelet "Öster, Väster, Norr och Söder" av Signe Larsson. Den 13 februari året därpå (1972) framfördes "Ansikte mot Ansikte" av Anna-Karin Elfstrand.

Vår verksamhet avslutades på Skandinavium i samband med ekumeniska U-veckan oktober 1973 med "Kommen till mig". Spelet handlar om brödet.

Vi planerar att samlas efter alla åren i Buråskyrkan till hösten. Då skall vi bl.a. ta del av de fyra album om verksamheten som jag iordningställt och där allt i detalj finns dokumenterat.

Kyrkospelsperioden utgör en värdefull behållning i min prästgärning, som jag gärna återvänder till. Jag tänker givetvis med största tacksamhet på alla olika sidor av min tjänstgöring i den nya Buråskyrkan. Mycket överfördes från den gamla, men en del nytt tillkom tack vare större utrymmen och resurser avsedda för olika åldersgrupper.

Till slut ser jag med glädje framför mig alla de människor som jag mött och arbetat tillsammans med under mina år här i området. Jag önskar all fortsatt framgång och rik välsignelse för Buråskyrkan och verksamheten i området.

Många hälsningar i Kristus

Rolf Glemme (1921-2009)

Uppställning efter gudstjänstens slut, där "Öster, väster, norr och söder" av Signe Larsson uppförts

Burås - 25 år av väntan

Familjen Wiberg har varit med i Buråskyrkan sedan 1988. De är sedan augusti 1995 bosatta i Matongo, Kenya, där de är missionärer för missionssällskapet Bibeltrogna vänner.
Ann-Mari vikarierade som församlingsassistent i Burås 1990-91. Erik har varit drivande i arbetet med distriktets målsättningsdokument samt också varit initiativtagare till jubileumsskriften du håller i din hand.

Väntan - på folket

Uret visar på elva. Du träder in genom porten. Härinne råder tystnad. Människor strövis i bänkarna. Två minuter i. Några fler kommer, nästan omärkligt. Fyra minuter senare: bänkarna välfyllda av gråhårsmän, blida tanter, fylliga familjer, studenter med hopp i blick.

Väntan - på Gud

Du har slagit dig ned i en av de nedre bänkarna. Fem på elva sitter fem människor i bänkhavet. Du börjar be. Snart känner du dig inte ensam. Du hör liksom flera röster, en rökelse av ohörbara ord, en susning lik Elias´ tonar fram, stiger upp. Luften är mättad, impregnerad av stillhet, liksom en klosterträdgård. Förtätningen tilltar medan allt fler sluter sig till andra. Bänkhavet blir en vågrörelse med fokus mot altare, kors och funt. Och så fortsätter det ...

Väntan - på sången

Organisten tar första tonen. Den yttre stumheten bryts, stämbanden löses. Först stilla och lågmält, blygt, snart allt starkare. Obevekligt manas du med, för det klingar så äkta. Och så fortsätter gudstjänstdramat. Böljeslag fina som sommarstrandens eller livfulla som vårens kuling mot vinterisen.

Väntan på arbete/arbetare

Utåt: Vem sätter hjärtat i hand- och brand? Leder oss ut på skördefälten? Vem sörjer för tusentals studentsjälar? Bland oss: Vem har sinne för barnen? ... och tonåringarna? Vem kanaliserar all längtan? Vem är vår coach?

Väntan - som vånda

Väntan på att den större församlingen skall höra våra böner och tankar. Väntan på att misstroende skall vändas i förtroende, sår bli helade, brustenhet bli helgjutenhet.

Burås

- hur mycket av förtätade ögonblick av väntan, glädje och lycka har du inte givit mig och de mina? Levande kommunikation i levande Ande med levande Gud - mitt i all livskamp och kyrkostrid?

- hur mycket av stärkande band av sann gemenskap mellan troende i alla åldrar?

- du är en fadder för mångas hopp, en moder för alla utan hem, en familj för alla rotlösa.

Burås

- ditt uppdrag är inte fullgjort. Du väntar på Fulländningen. Du vet att den inte finns här och nu. Men du vet att den kommer. Fortsätt därför att träda in genom porten, häv upp din stämma, lovsjung och bed, vaka och väck, överge inte din första kärlek, utan fäst dig alltmer vid den - det är bara där du kan bli mättad, på ökenfärd eller förklaringsberg.

Tack

för allt du givit oss under 7 år (1988-1995). Du samlade vår familj under dina vingars skugga. I augusti 1995 sände du oss ut i världen - ett stort steg ut i missionen i Kenya. Utan dig stode vi inte här, åtta mil söder om ekvatorn. De band du fäst hos oss kan inte upplösas.

Vi vet att du står väntande, den dag vi återkommer.

Familjen Wiberg: Erik, Ann-Mari,
Carl-Wilhelm, Teodor, Edvard
Matongo, Kenya

Familjen Wiberg, Erik, Ann-Mari, Carl-Wilhelm, Edvard och Teodor

Kyrkomusiker i Buråskyrkan
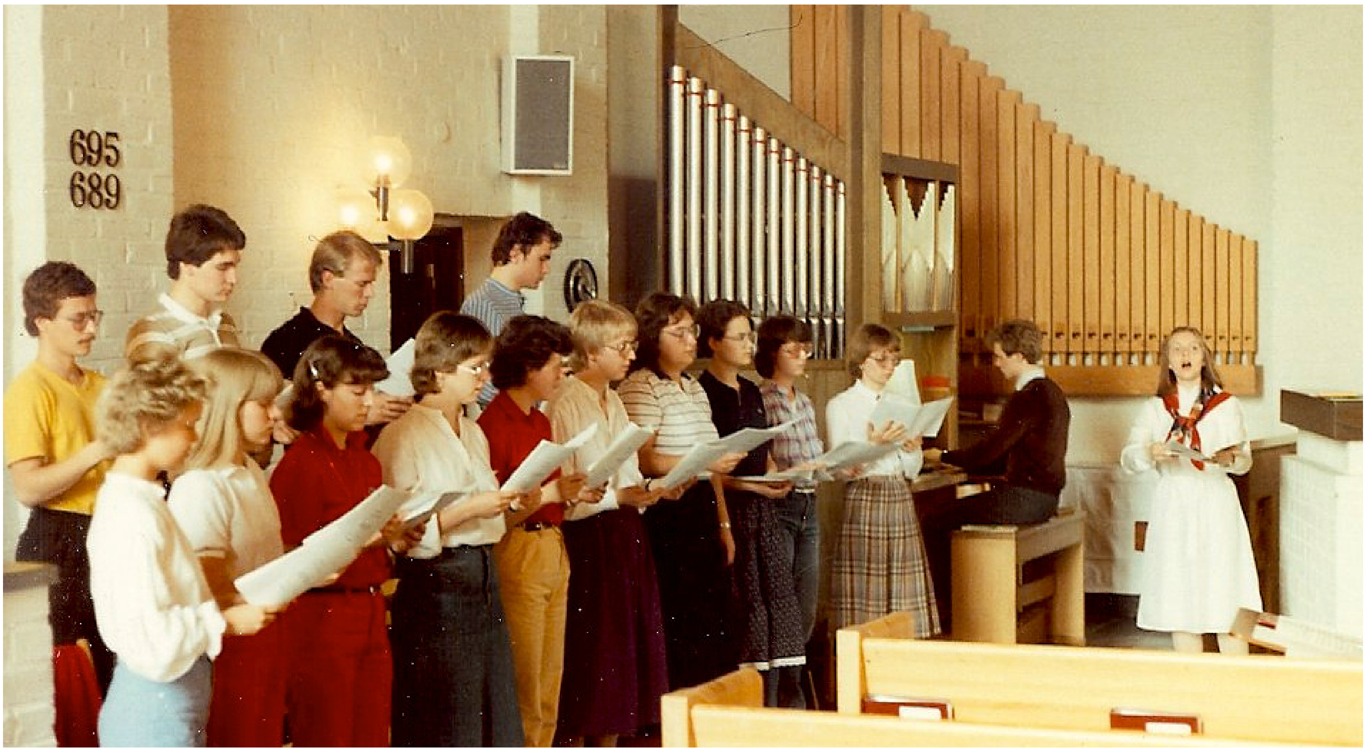
Henrik Tobin var kyrkomusiker i Buråskyrkan 1979 - 1983. Han är numera prefekt på musikhögskolan i Göteborg.

Undertecknad hade förmånen att, med några månaders undantag, vara församlingsmusiker i Buråskyrkan mellan 1979 och 1983. Det var en slitsam och rolig tid. Och många ting lärde jag mig. Först något om det slitsamma.

* Som nyutexaminerad yrkesmänniska blir allt till utmaningar. Det tar några år innan vissa grundläggande saker har blivit till självklarheter, kring vilka man inte ständigt behöver ha nolläget som utgångspunkt. Att hitta rutiner, att lära sig lösa ideologiska och praktiska problem, att bygga ett gemensamt arbete tillsammans med andra yrkeskategorier. Det var min situation i Burås 1979.

* I Buråskyrkan möttes då äldre och yngre; studentinslaget var påtagligt och den gudstjänstfirande församlingens medelålder betydligt lägre än på många andra håll i svenskkyrkliga församlingar. Positivt. Samtidigt var det en hög omsättning på människor. Varje höst fanns det nya ansikten i kyrkan medan andra hade lämnat distriktet eller stan. Det blev att ständigt börja om, inte minst utifrån körarbetets perspektiv.

* Detta är minnesbilderna av det slitsamma - jo, en sak till. Orgeln! Det var definitivt inte det instrument som ännu står inklämt i kyrkans vänstra hörn som fick en förhoppningsfull

Kören övar Mendelssohns "Hear my prayer" inför musikgudstjänst på Bönsöndagen i maj 1983.
Foto: Henrik Tobin

* Till slitet hörde att verka i ett distrikt av en stor församling. Johannebergs stora församling hade åtminstone då påtagliga problem med balans mellan centralstyre och distriktsinitiativ, mellan olika liturgiska och teologiska tonvikter, mellan tradition och förnyelse. Inte specifikt för en församling. Men tungt ibland - och inte så lätt att få perspektiv på och kunna hantera rätt när man var ung och grön.

kyrkomusiker att söka sig till Burås. Men så som alla undermåliga arbetsredskap tvingar hantverkaren att fundera över väsentligheterna hade också detta instrument en uppfostrande roll på undertecknad. Men man led med församlingen ...

Så till det jag särskilt bär med mig från Buråstiden. Det omistliga, det som gjorde tillvaron lätt:

Kören uppställd utanför Vallda kyrka, söder om Göteborg, 1983.   Foto: Med Henrik Tobin:s kamera

* Den gemensamma målsättningen i ett enigt distriktsarbetslag var något som var till stor glädje och ständig utmaning. Hur sällsynt detta var- och är - har jag förstått först senare. Erling Ivarsson (i den första begynnelsen) tillsammans med Lars Persson utövade ett arbetsledningsansvar med visionärt tänkande och respekt för andras integritet och gåvor. Av Lars och hela familjen Persson lärde jag mig oerhört mycket, ting som fortfarande är i färskt minne. Tack Lars, Ingrid och alla barnen!

* Gudstjänsterna. Att få se att tradition och förnyelse ingå en lycklig förening, att få känna gudstjänstlivet utvecklas, att kunna utvärdera tillsammans, lägga ner det som inte fungerade, pröva nya vägar inom ramarna, att få uppleva nästan varje söndagsgudstjänst som en fest. Detta i ett kyrkorum som förenar småkyrkans intimitet med det klassiska kyrkorummets stramhet och mystik.

* Buråskören. Denna växte och fördjupades steg för steg under dessa korta år. Härliga människor, begåvade sångare, församlingsmänniskor som ville något med helheten. <u>Alla</u> fyllde sin funktion, som korister, tänkare och muntergökar. Jag skulle förstås kunna räkna upp en lång rad av körpersonligheter, men vill inte riskera att missa någon i hastigheten. Kanske var det kören som det kändes svårast att så småningom separeras ifrån.

Med dessa rader vill jag önska nuvarande "besättning" och gudstjänstfirande församling stor frimodighet och glädje inför kommande år. Man ser allt tydligare att det pionjärtänkande, det fasthållande vid omistliga teologiska och liturgiska traditioner i kombination med ett praktiskt nytänkande (som då var en påtaglig del av Buråsdistriktets arbete) i framtiden kommer att bli ännu viktigare för kristet församlingsarbete. Mycket tyder på att strukturerna inom Svenska kyrkan i Göteborg inom en ganska kort framtid kommer att se radikalt annorlunda ut. Jag är övertygad att Buråskyrkan kan fylla en viktig funktion i en förändrad församlingsgeografi, förutsatt att ett envist fasthållande av trons centrum kombineras med en fullständigt fördomsfri och förutsättningslös inställning till det praktiska arbetet.

Med många hälsningar från
Henrik
samt Ulla, Fredrik, Helena och Jonas,
fortfarande boende i St. Lundby församling,
Gråbo

Kristina Andersson har bokstavligt talat växt upp i Buråskyrkan och har vikarierat som församlingsassistent under tiden 1980-83. Kristina är socionom, bor idag i Varberg och har de senaste åren vidareutbildat sig till själavårdare på KRIS (Kristna själavårdscentret).

Namn, ålder: Kristina Andersson, 35 år

Jag har varit med i Buråskyrkan under tiden: Från vaggan 1961 (i gamla kyrkan) till 1986.

Jag deltog i: Det mesta av församlingens liv - i olika åldrar. Jag vikarierade som församlingsassistent 1980-83.

Jag gladde mig särskilt åt: Körerna - från Valter till Brittinger. Jag fick mycket i och genom musiken. Framförallt när Gud fick vara Gud och jag vara barn.

Nu bor jag: I Varbergs församling, Sollyckan. Jag är snart färdig själavårdare, och jobbar med lovsång och ungdomar i församlingen.

Min önskan för församlingen till 25-årsdagen: Att församlingen skall samlas i tillbedjan till Honom som ensam är Gud.

Avslutning för söndagsskola och miniorer våren 1977

Buråskören sjunger under ledning av Ulla Gyllenros vid försäljning 8/11-77

Tillbakablickar

Brit Thomte får här representera en av många "Flitiga händer" som haft en avgörande betydelse för att skrapa ihop grundplåten till Buråskyrkan.

"Till flydda tider återgår min tanke än så gärna ..."

Det var i den gamla Buråskyrkan på Framnäsgatan jag började min regelbundna kyrkogång 1965, vilket efter ett par år gav frukt på så sätt att jag kom med i det frivilliga arbetet där. Jag arbetade på den tiden ett par år på Buråsskolans rektorsexpedition. Mina söner och jag deltog i scouting som vargungar och vargungeledare i Scoutkåren Victor Rydberg i området. Vår distriktspräst Rolf Glemme var ordförande i nämnda kår. Man hade sina aktiviteter samlade i sin närhet och man kände sig hemma i sin stadsdel.

Det var en glädje att i periferin få del av planeringen för den nya Buråskyrkan vid Fridkullagatan som invigdes 6/6 1971.

Vi, en del damer, som inte kunde delta i den traditionella arbetsgruppens handarbeten på dagarna, bildade redan i den gamla kyrkan en kvällsgrupp: Pysselgruppen Flitiga Händer. Vi

fick med Rolf Glemmes goda vilja och inspiration delta i bibelstudier omväxlande med instruktionskurser i textiltryck, makramé m.m. varannan vecka. Denna verksamhet fortsatte till 1978-80, då den pga medlemmarnas nya engagemang, flyttning m.m. upplöstes.

Numera är jag pensionär sedan några år, och ägnar en del av min lediga tid åt frivilligarbetet vid kyrkliga träffar, brödbakning och försäljning av bröd till förmån för Lutherhjälpen m.m.

Det är en stor förmån att få arbeta tillsammans med människor med samma mål i sikte - att få föra ut och dela den kärlek till Jesus Kristus som övergår allt förstånd. Jag skulle önska att fler människor ställde sig själva till förfogande för den goda sakens skull och upptäckte vilken glädje det är. Vår kyrka behöver många villiga, flitiga händer! Välkommen med även Du!

Britt Thomte

"Flitiga händer" svarar för kyrkkaffe och disk efter gudstjänsten Botdagen 23/2 1975
Fr.v: Brit Thomte, Ruth Olofsson, ?, Margit Jällfält

Diakonia - kyrkans hem på Olofshöjd

Märta Karlsson hade varit missionär i Indien i många år, när hon kom hem till Sverige och blev missionär i Olofshöjd. Märta arbetade med Diakonia under tiden 1984 - 1994, då hon gick i pension.

Diakonia är ett kristet studentarbete inom Johannebergs församling och knutet till Buråskyrkan. Det startade 1984. Behovet fanns med sju studenthem inom församlingens gränser. En lägenhet på det största studenthemmet Olofshöjd hyrdes för samlingar och möten.

Studenterna är en för Guds folk viktig målgrupp att nå. De är just i livet där livsviktiga beslut måste fattas. De tänker mycket på sin framtid, och är frågande och sökande. Att nå dem här innan de har sin utbildning klar, inte bildat familj och fått ett fast socialt nätverk, att få dem in på Livets Väg innan de har kommit fel, det är viktigt.

Märta Karlsson Foto: Leif Dotevall

Målet med Diakonia var att samla en relativt liten, trygg men öppen gemenskap, där studenterna kunde tala om sina problem och ställa sina frågor och få vägledning.

Modellen var en församling i mångmiljonstaden Bombay. Föreståndaren såg behovet av undervisning. Han sade, att evangelisation har vi mycket av i denna stad. Han ville fostra PELARE - kristna som kände sin Far i himlen och som hade haft ett personligt möte med Gud och litade på honom. Han kunde sitta i timmar och undervisa en. Han hade endast 28 medlemmar inskrivna i sin församling, men det bekymrade honom föga. På söndagarna var hans kyrka ändå full med folk och sjöd av liv.

Vi behöver Pelare - kristna i kamratkretsen, i familjen, på arbetsplatsen och i kyrkan, som vågar stå för sina åsikter och sin kristna tro. Nu viktigare och svårare än någonsin att våga påstå att JESUS är enda vägen till Gud.

Märta Karlsson

Buråskyrkan - en personlig historia

Ingela och Anders Henoch har varit med i Buråskyrkan sedan 1980, som studenter, småbarnsföräldrar och nu som tonårsföräldrar. Ingela arbetar på Bräcke diakonigårds "Helhetsvården", vård i livets slutskede. Anders utför tekniska beräkningar på konsultbasis, ofta på Ringhals kärnkraftverk.

Vi fann en församling ...

Vi började gå i Buråskyrkan kring årsskiftet 1979/80. Innan dess hade vi varit där några gånger på studentgudstjänster. Vi drogs snart med i det målmedvetna och delegerade bibelstudiearbete som Lars Persson drev. När antalet deltagare på tisdagkvällarna ökade delades vi in i mindre grupper, med "halvledare" som fick en särskild genomgång av Lars en halvtimme i förväg. De små grupperna skapade en atmosfär där även blyga vågade ställa frågor, och dela med sig av bekymmer och glädjeämnen i bönegemenskap.

... och en kör

Anders kom snart med i kören. Med ett förflutet i mer elektrifierad musik fick han där uppleva vilan och styrkan i Mendelssohns "Hear my prayer" och Otto Olssons "Advent" - för att bara nämna några stickprov ur en rik och varierad repertoir.

Jag fann det ...

Evangelisationssatsningen "Jag fann det" (hösten 1980) engagerade många. Det kändes pirrigt och ovant att tala med okända människor i telefon och göra hembesök - men vårt budskap är väl livsviktigt?!

Bestående resultat? *Några* nya människor som sökte sig till kyrkan, samt rutinen med dopkontakter (hembesök på årsdagar av dopdagen med information om kyrkan i allmänhet och barnarbetet i synnerhet). Kanske en oförvägenhet att våga berätta om sin tro t.ex. på sin arbetsplats.

Barn i kyrkan

Barn, ja. Vårt första barn föddes 1982 och döptes i Buråskyrkan. Plötsligt upptäckte vi den fantastiska planlösningen i kyrkan som gör att man kan gå ner i nedervåningen med barn som inte är tysta och ändå höra predikan via högtalaren. Och tänk, att det fanns skötbord på toaletterna.

Mammagruppen

I och med detta var Ingela kvalificerad för "samtalsgrupp för föräldrar", eller "mammagruppen". Gruppen har mötts på torsdagsförmiddagarna åtminstone sen slutet av 70-talet. Mammorna läser en bok, bibelstudium eller kanske handlar det om barnuppfostran, äktenskap eller samlevnad, medan "tanterna" passar barnen. Mången mamma har genom detta fått en välbehövlig paus från barnskrik och babybestyr. Heder åt tanterna!

När familjen sedan växte ytterligare fick schemat definitivt läggas om. Det var inte tid längre att vara borta flera kvällar i veckan. Livet gick in i en annan fas, med mer arbete, mindre sömn, mera schemalagt, mindre tillfällen till spontana kontakter.

Frukostklubben

Men om nu mammorna fått ett andningshål i "mammagruppen" så behöver kanske papporna och männen det också. Så kom "Frukostklubben" till i början av 80-talet - "mest för honom". Sista lördagsmorgonen varje månad har vi träffats. Ibland i Buråskyrkan, ibland på olika arbetsplatser. Vi har varit på Gasverket, på tryckeri, på judoklubb, på kärnkraft- och vindkraftverk. När vi varit i Buråskyrkan har vi haft föreläsningar om EU, rätts-skipning, yrkesetik, nyandliga rörelser m.m. Gruppen är sedan våren -94 vilande, men borde kunna leva upp igen - vi tror den fyller en viktig funktion.

Barn i kyrkan - del II

Snart nog räcker det inte med skötbord. Ska man följa med till kyrkan ska där helst vara

några andra barn i samma ålder. Kan avhandlas med kompis per telefon vid 10.30-tiden på söndag. "Följer du med så kommer jag också".

När man är riktigt liten ska helst mamma eller pappa ha söndagsskola. Är man lite större är det mycket mera spännande med någon student, som inte är lika stenålders som föräldrarna.

Att sitta med på en hel gudstjänst har våra barn haft svårt för - men inte *så* svårt när det varit familjegudstjänst med dialogpredikan. De minns Lennart Backlund och Lars Persson, som med denna gudstjänstform talade till barnen, men också till vuxna på ett evangeliserande sätt. Andra har framgångsrikt tagit upp denna tradition, t.ex. Ingemar Larsson och Gustaf Ödquist.

En föränderlig församling ...

Många studenter söker sig till Buråskyrkan. De blir färdiga - och flyttar från stan. En del bor kvar i stan, får större familj - och flyttar till större bostad i Göteborgs omnejd. Detta är en ofrånkomlig realitet, men har inneburit många smärtsamma avsked för vår familj.

Så mycket viktigare för oss som är kvar - anställda såväl som lekmän - att sörja för kontinuitet och omsorg. Att fånga upp de nytillkomna vid terminens början, men också fråga efter dem som saknas. Att se till att kyrkkaffe, söndagsskola, textläsare och många andra saker kommer igång, och att goda traditioner förs vidare. Dessa aktiviteter frälser oss inte, men kan skapa miljö för samtal, omsorg och undervisning.

... men Kristus är densamme

Vår vånda och oro är för ungdomarna. Hur når vi dem, hur behåller vi dem? Hur kan vi öka intresset för församlingens konfirmandarbete? Kan vi - med Guds hjälp - åter skapa jordmån för den ömtåliga planta som kallas KU- eller tonårsgrupp?

Vi avslutar med denna önskan/vision inför 25-årsdagen, och vill tacka Gud för allt vi fått under våra år i Buråskyrkan.

Ingela & Anders Henoch

På väg hem från Buråskyrkan sommaren 1983. Foto: Gunilla & Dan Norrman

Till 25-årsjubiléet

Leif & Gunilla Dotevall har varit med i Buråskyrkans verksamheter 1983-1991. Gunilla som församlingsassistent medan Leif som lekman arbetat med bokbord, musik och mycket annat. Numera bor de i Sätila, där Gunilla är församlingsassistent medan Leif forskar om infektionssjukdomar på Östra Sjukhuset.

Vi fann en församling ...

Många starka minnesintryck och känslor kommer för oss när vi tänker igenom de åtta år vi fick förmånen att vara med i Buråskyrkan. Först och främst tacksamhet för människor, gudstjänster, händelser och innehållsrik gemenskap. För dem som vi fick lära känna och som kom att betyda mycket för oss. För alla som var med och "be-arbetade" i församlingen på olika sätt. Och för dem som kom med under dessa år och fick växa i tro. Vi känner stor tacksamhet för att Gud mitt i all vår ofullkomlighet fick förnya och förändra. Men vi har också frågor och funderingar. I vilken mån fick församlingen vara ett redskap att utmana till tjänande och lärjungaskap? Många kom med till Buråskyrkan, studenter, äldre, kringboende, och dit många kommer, söker sig ännu fler. Vad har hänt med alla oss, vad fick dessa år betyda? Drevs vi av konsumtionsbehov eller omvändelseiver, sökande efter trevlighet eller helighet (eller kanske både och ...)?

Gunilla i städtagen. Foto: Owe Dahllöf

Brokig blandning

Buråskyrkans gemenskap präglades ofta av en brokig blandning av människor, personligheter, åldrar, idéer, klädsel - men också av olika gudstjänstformer och musikstilar. Gospel och gregorianskt. Hatt och rock bredvid jeans och T-shirt. Ena söndagen sydafrikansk svart kampsång, nästa söndag tyst Fader vår i svart slängkappa. Pensionären bredvid teknisk fysik-studenten i kyrkbänken. Ofta berikande, men inte alltid oproblematiskt! Kaffekokning, kuddkrig och bönesamling i de olika rummen i kyrkans bottenvåning före söndagsgudstjänsten. Försäljning av hembakat matbröd bredvid importerade solidariska bananer, skrifter av C.O. Rosenius bredvid böcker av Billy Graham.

En viktig insikt för alla kristna församlingar är att församlingens liv är beroende av människors delaktighet. Något av detta fick vi uppleva i Burås, även om det fanns så mycket mer att upptäcka - och tillämpa.

Gudstjänsterna

Söndagsgudstjänsterna kom att betyda mycket för oss. Det var oftast roligt att gå till kyrkan!! När många bidrog till gudstjänstens utformning blev det spännande och betydelsefullt. Att församlingskroppen bara skulle bestå av mun och kyrkbänkvärmarbak står det inget om i Skriften. Däremot om att vi är lemmar varandra

till tjänst. Praktiskt sett blir det mindre arbetsamt med ett "en-spännar-race" eller "busskyrka"[4], men vad blir frukten? Därför märks det så väl om de som samlats före gudstjänsten för att be, de som leder musik och körsång, den som predikar, de som deltar på andra sätt har samma mål: Att församlingen samlas inför Guds ansikte för att tillbe och lovsjunga Honom, lära känna Honom ännu mer och formas till att bli bättre skickad att tjäna Gud och medmänniskor. Att barnen och de yngre räknades med i Buråskyrkan var en stor rikedom som vi uppskattade mycket.

Det "tredje sakramentet"

Själva den fysiska utformningen av Buråskyrkans gudstjänstrum och lokaler har också stor betydelse för att skapa förutsättningar för samhörighet. Gudstjänsttonen fortsatte ofta även efter själva gudstjänsten, inte minst i det för församlingsgemenskapen så viktiga kyrkkaffet (av någon benämnt som det "tredje sakramentet"). Här gavs möjlighet till uppföljning, att lära känna andra människor, introducera dem som var nya i kyrkan, knyta kontakter och samtala, få impulser och komma vidare. Betydelsen av denna del av församlingens verksamhet kan belysas av vad den engelske förkunnaren David Watson har skrivit: "Kvalitén på våra relationer avgör kvalitén på våra gudstjänster".

Andra verksamheter under åren i Burås som vi gladde oss mycket åt var "föräldra-barn-gruppen" och "frukostgemenskapen för män". Dessa tämligen okonventionella grupper fick i glad och god stämning vara en sluss in i församlingsgemenskapen, men långt ifrån bara det: vi fick komma varandra närmare, dela tron och vardagsfrågor. Det fanns en längtan att nå vidare, ta upp verkliga problem och utmaningar. En följd av detta blev "äktenskapsskolan", som under flera år med olika grupper, i undervisning och samtal behandlade högst angelägna frågor om relationer och familj.

Kamp och behov

Vi upplevde också kamp under dessa år. Ibland i enskilda människors behov eller situation. Men även angående formerna för verksamheten i Buråskyrkan. Några erfarenheter som vi gjorde då, och som har blivit allt tydligare sedan dess, är att i en stor församling med olika inriktningar avseende verksamhet och befolkningsstruktur måste finnas en stor lyhördhet att se vilka specifika behov som de enskilda distrikten har. Dessutom att de församlingsstyrande i förtroende för dem som arbetar och finns med i den lokala kyrkans liv ger reella möjligheter och frihet att forma verksamheten utifrån dessa behov. Det innebär i praktiken en klarare distriktsuppdelning, ledarträning och betoning på lokalt ledarskap. Andra behov är fler mindre grupper med bönegemenskap och delaktighet. Där kan anonymitet och konsumtionism motverkas och lärjungaskapet formas tydligare, till tjänst för varandra och för hela församlingen. Och - för världen utanför.

Vi önskar Guds stora välsignelse över det fortsatta arbetet i Buråskyrkan och hoppas Ni som finns med idag får erfara samma värme och omsorg som vi fick under dessa år!

Gunilla och Leif Dotevall

---

[4] *En* person drar hela lasset, alla andra bara åker med

Att bygga inifrån

Stig & Inger Luttermark är pensionärer och har varit med i Buråskyrkan sedan början av 1990-talet. Stig rycker återkommande in som vikarierande präst, medan vi ser Inger t.ex. bland "tanterna" i mammagruppen och som textläsare.

Vi fann en församling ...

Det är en stor glädje för Inger och mig att ha fått lära känna den gudstjänstfirande församlingen i Buråskyrkan.

"Det viktiga i vår församling är inte vad vi gör, utan vad Gud vill med oss och våra liv. Gud kallar oss först och främst till en levande gemenskap med sig ..." står det i början av det föreslagna målsättningsdokumentet för Buråskyrkan.

Så gott som varje söndag firas HÖGMÄSSA. Från nattvardsbordet sändes unga och gamla ut i vardagslivet för att bära vittnesbörd om Kristus.

Den gudstjänstfirande församlingens medelålder är kanske 35 år - unikt i Svenska kyrkan.

Ofta sjunger kören i gudstjänsten och den förstärker lovsången till Kristus. Hela familjen kommer fram till nattvardsbordet. Mor bär det minsta barnet och far det större. Varje gudstjänst blir en familjegudstjänst. En speciell familjegudstjänst hålles varje månad, och där är det barnen som leder familjens lovsång.

Låt barnen komma till mig ...

Att bygga inifrån - det är att låta barnen och familjen vara i blickpunkten. "Han tog upp dem i famnen och välsignade dem."

Liksom sädeskornen skördats från olika åkrar, malts och bakats till ett enda bröd, så förenas alla folk, stammar och tungomål från alla väderstreck till ett vid nattvardsbordet. Kristus är mitt liv och min lovsång.

Var uthålliga intill änden ...

Buråskyrkans svaghet är att gudstjänstdeltagande minskar inför de stora helgerna jul, påsk och pingst. Studenterna och deras familjer reser hem till sina hemförsamlingar för att där fira högtid. Detsamma gäller för sommartiden. Vår ständiga bön är att de skall visa vägen därhemma till nattvarden och gudstjänstlivet.

Här har vuxenförsamlingen och särskilt de äldre en viktig uppgift: att bidra med kontinuitet och uthållighet. Vi gläder oss med de äldre, som hållit ut sen barackkyrkan och Buråskyrkans begynnelse.

Vi befinner oss i en brytningstid, då samhälle och kyrka formellt skilts åt. De formella banden har irriterat alla kyrkofrämmande. Nu börjar arbetet att förstärka de band, som diakonin står för.

En kallelse till diakoni

"Jesus Kristus är den store DIAKONEN och Hans exempel är förebild för alla kristna. Det finns en omsorg om varandra i många grupper i Buråskyrkan. Kontakter mellan barn, föräldrar och äldre. Kören ägnar sig inte bara åt noter, utan också åt varandra. Kyrkogemenskapen behöver förstärkas, men det är mitt i samhället som de kristna lever sitt liv. Samhället är inte bara de förtroendevaldas angelägenhet eller de anställdas uppgift. Samhället är allas vår gemenskap. Vi måste hålla samman kring gemensamma värden, så att inte samhället går sin undergång till mötes.

Det har varit skilda meningar om det hus för äldreboende som byggs nära Buråskyrkan. När nu byggnaden reser sig så får vi set det som en Guds kallelse till Diakoni, hela den gudstjänstfirande församlingens diakoni.

Ett solidariskt samhälle

Vårt samhälle har blivit kärvare. De svaga grupperna kommer mer och mer i kläm. Det gäller de fysiskt och psykiskt svaga grupperna, arbetslösa, handikappade, pensionärer. Vi har tunga bördor att bära i framtiden. Vi har framför oss mänsklighetens största utmaning hittills: En fördubbling av jordens befolkning. Det kan medföra att vi får en lägre levnadsstandard. De svaga kommer alltmer i kläm. Hur skulle de kristna i Rom och Korint kunnat överleva om de inte tagit sig an de svaga? "Det som i världen var svagt, det utvalde Gud, för att

han skulle låta det starka komma på skam. Och det som i världen var ringa och föraktat, det utvalde Gud - ja det som ingenting var - för att han skulle göra det till intet, som någonting var."

Kraften fullkomnas i svaghet ...

Paulus hade fått en törntagg i sitt kött, för att han inte skulle förhäva sig över sina höga uppenbarelser. Paulus hade bett att han skulle bli helad från den sjukdomen, men Gud gav honom det svaret: "Min nåd är dig nog, ty kraften fullkomnas i svaghet."

Varje människa har eller får ett lidande, en svaghet, i personligheten. Kristus har haft medlidande med våra svagheter och burit dem upp på korsets trä. "Så kommer ock Anden vår svaghet till hjälp, ty vad vi rätteligen bör bedja om det veta vi inte, men Anden själv manar gott för oss med outsägliga suckar." Rom 8:26

Vi bär fram både kyrkans och samhällets svagheter i den allmänna kyrkobönen, som bör bli en daglig förbön.

Det är Buråskyrkans framtid, och vi får överlämna allt i den barmhärtige Gudens händer.

Då kan Jesu Kristi Kyrka bli förverkligad genom oss i all vår svaghet.

Stig Luttermark (1923-1999)

Bengt Eriksson var med i Buråskyrkan 1983-1991 under sin studietid (och lite till) och var under flera år medhjälpare i söndagsskola och konfirmandundervisning. Han arbetar idag med programmering och reglerteknik.

Namn, ålder: Bengt Eriksson, 32 år.

Jag har varit med i Buråskyrkan under tiden: 1983-1991

Jag deltog i: Gudstjänster, bibelstudiegrupper, konfirmandundervisning, söndagsskola.

Jag gladde mig särskilt åt: Levande gudstjänster med en aktivt deltagande församling och himmelsk körsång.

Nu bor jag: I Frillesås församling.

Min önskan för församlingen till 25-årsdagen: Kontinuitet med avseende på aktiva och anställda i församlingen.

"Ljuvligt att vara, Gud i din boning ..."

Brittinger Einarsson, Burås 1979-90, församlingsmusiker ht 80 - vt 81, 83-89. För övrigt körmedlem. Idag musiklärare på Ruhija Ev. Academy, Tanzania.

Minnena från Burås är fyllda av musik, en strof, en psalm, en röst. Spännvidden i gudstjänsterna, där allt mellan Händels Halleluja och "Haleluya pelotsa rona", elbas och oboe rymdes. Samspelet mellan kör och församling, präst och musiker. Mångfalden av människor, från småbarn till de allra äldsta - alla hade sin plats där. Måndagsmorgnarna med arbetslaget, psalmval och gudstjänstförberedelse med "pastorn".

Maj Holmsten sjunger till ackompanjemang av Brittinger Einarsson, förmodl. julfesten 1984

Foto:Owe Dahllöf

"Vi sätter oss i ringen", där några klart och tydligt visade att det var det sista de hade tänkt sig just då. De glada tjejerna i ungdomskören (kom vi aldrig på något bättre namn?) där fniss och allvar tog sig uttryck både i "Dårarnas fest" och "Vinträdet". Psaltarpsalmer, stenciler, program och körbrev. Skåden liljorna! för att inte förtröttas.

Körresor i skrangliga bussar men med säkra chaufförer. Cyklarna på Nääs, kepsen från Norrland, Alta Trinita i Ignabergagrottorna, snarkningarna i Kungshamn, Skagen x 2, musikaler och mässor, julstjärnorna på "hemmet" ...

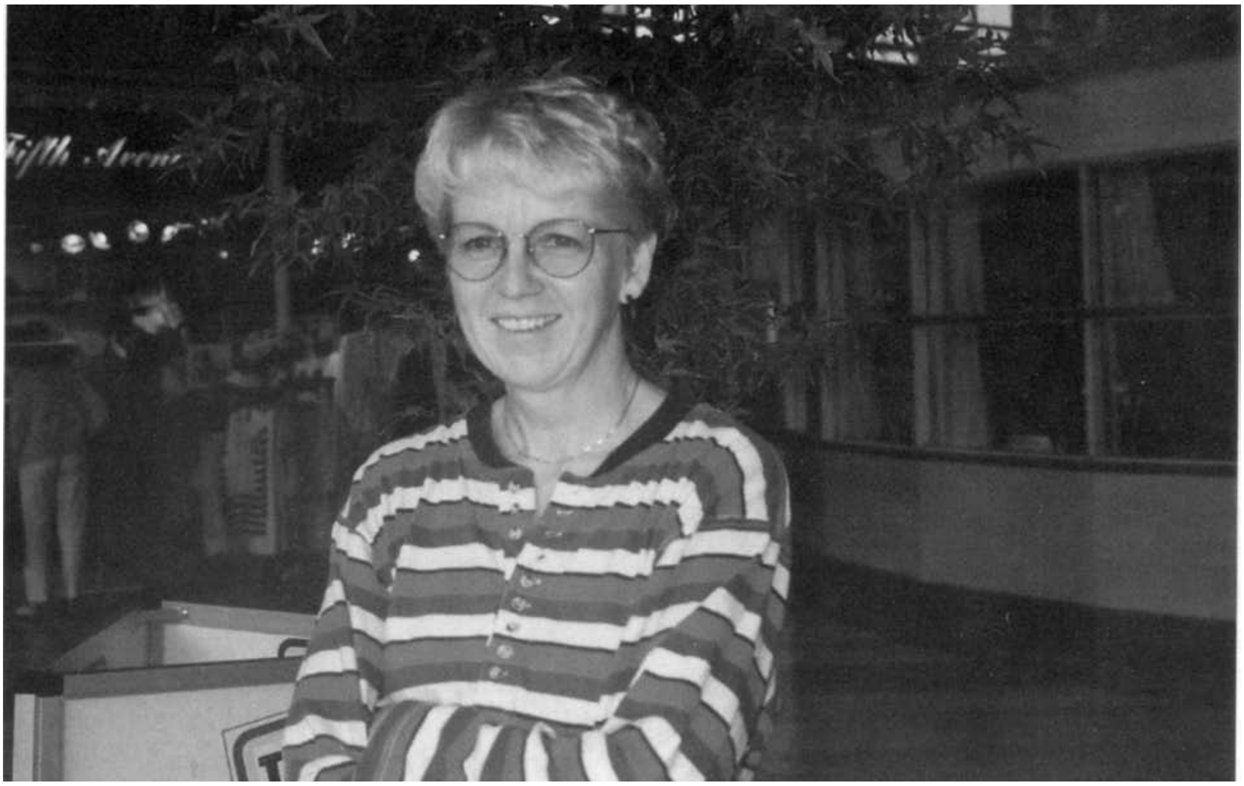
De lågmälda tisdagsmässorna, förbönen, där samma namn fanns med vecka efter vecka, där jag nu själv får vara med och bäras av trogna förebedjare. Besök utifrån som fick våra vyer att vidgas och hjärtan att brinna. Alla idéer, visioner och frustrationer. Smärta, kamp och lovsång.

"De skall gå till
den heliga staden.
De skall möta de
trofasta vänner.
De skall möta den
levande Herren.
De skall sjunga,
sjunga, ja sjunga
en ny, jublande
sång."

Det var det vi gjorde redan här, vi som för en längre eller kortare tid hörde hemma i Buråskyrkan.

Brittinger Einarsson

Red. kommentar: Brittinger anordnade många uppskattade körresor. 1983 reste man i Brittingers hembygd i Blekinge, och besökte bl.a. Ignabergagrottorna. Att sjunga "Alta Trinita Beata" där var en oförglömlig upplevelse. Julstjärnorna på hemmet syftar på återkommande besök på Krokslätts sjukhem och Örgrytehemmet vid juletid. I övrigt lär man få fråga Brittinger eller dem som var med.

Brittinger Einarsson

Ruhijakören utanför domkyrkan i Bukoba 1/10 1995

En studentpräst kommer till församlingen

Lars Persson tjänstgjorde i Johannebergs församling 1978-85, de sista fem åren med distriktsansvar för Burås. Lars är gift med Ingrid som är socionom och diakonissa, och är ett efterfrågat "föreläsar-par" för ämnen som relationer, äktenskap och samlevnad. De bor idag i Kungsbacka, där Lars är komminister i S:ta Gertruds kyrka och Ingrid arbetar med rehabilitering av alkoholskadade och deras familjer.

Under Buråstiden kom Lars i stor utsträckning att arbeta med studenterna som målgrupp, medan Ingrid tillsammans med Lars format och påverkat verksamheter som äktenskapsskola, söndagsskola, mammagrupp m.m.

En kallelse till studentvärlden

Sommaren 1978 flyttade familjen Persson till Guldheden, Dr Forselius gata, för att som prästfamilj gå in i arbete i Johannebergs församling.

Under flera terminer hade jag, Lars, som SESG:s studentpräst haft kontakt med studentområdena i Johannebergs församling och studentgudstjänsterna i Buråskyrkan. När dörrar öppnades till fördjupat arbete bland studenterna som kyrkoadjunkt i församlingen, blev det för hela familjen en kallelse att bryta upp från radhuset på Näset och flytta in till stan, så nära som möjligt Johannebergs församling.

Som ny präst fick jag ansvar för att under minst ett par dagar i veckan bedriva uppsökande verksamhet på de många studenthemmen. Buråskyrkan, som låg mitt emellan de olika studentbostadsområdena, blev en naturlig utgångspunkt för arbetet och ett andligt hem för Ingrid, mig och barnen.

Den första terminen utmärktes av mycket trevande. Att ha en ”studentpräst” i församlingen var ovant för många, men efterhand fick vi mer och mer uppleva att Buråskyrkan fått en speciell uppgift att också vara studentkyrka.

Många människor - många grupper

Centrum för studentarbetet blev tisdagskvällens bibelstudium och mässa. Det växte under några terminer och omfattade som mest ca 50-tal ungdomar. Man samlades i smågrupper för samtal och bön. Många blev de bibelställen som under åren penetrerades för att tillämpas på ett kristet liv idag. Mässan kl 20.30 blev en kraftkälla för både unga och gamla.

Barn ...

För Ingrid och barnen blev barn- och familjearbetet en hemstad. Barnen fick en självklar plats och gemenskap i barntimmeverksamheten med Ingeborg och Valborg som fröknar. För dem blev Buråskyrkan alltmer ett andra hem både vardag som söndag.

... och deras föräldrar

Ingrid fick ta ett ansvar i mammagruppen och öppet hus. Dessa grupper blev för många en länk in i Buråskyrkans ”familjegemenskap”. På söndagarna hjälptes man åt att ha söndagsskola och passning för de minsta barnen. Man delade både glädje och sorg, besvikelser och förväntan. Först flera år senare växte det fram en gemenskap mellan oss pappor: en frukostklubb, där ibland ett tiotal män en lördag i månaden åt frukost tillsammans och hade ett par timmars samtal och utbyte.

Äktenskapsskola ...

De unga paren och familjerna var tidvis många i Buråskyrkan. Från mitten av 80-talet växte det fram en återkommande äktenskapskola som gav många hjälp och inspiration att fördjupa sina parrelationer.

... och evangelisation

Våren 1980 drogs distriktet med i förberedelserna inför den stora evangelisationssatsningen i Göteborg hösten 1980: ”Jag fann det ...”. Vi fick se goda frukter av denna satsning.

Många lekmän tog ansvar i uppgiften att nå de människor som bodde runt kyrkan. Under evan-

gelisationsveckorna ringdes flera hundra hem upp och inbjöds till samtal och gemen-skap. Flera nya samtalsgrupper bildades.

Medvetenheten om att se de nya som kom till söndagsgudstjänsten i samband med evangelisationssatsningen växte. Det var glädje, allvar och lovsång i gudstjänsterna och kyrkan fylldes mer och mer av folk kl 11 på söndagarna. Vi sökte ibland finna svar på frågan, varför folk kom. Vi tyckte att vi var ganska tradi-tionella i vårt sätt att fira gudstjänst, men på något sätt möttes man av en kärlek och omsorg, som fick många att komma tillbaka. Glädjen över vad Herren gjorde ibland oss, skapade ny förväntan. Hela vår familj upplevde under dessa år en glädje och förnyelse i våra liv.

Kyrkans dopansvar

De kommande åren under 1980-talets början präglades bland annat av arbete bland distriktets dopkontakter. Många lekmän blev ”kvartersombud” med ansvar för den fortsatta kontakten efter dopet.

En viktig erfarenhet från åren i Buråskyrkan blev upptäckten av att vara en del av ett arbets- och medarbetarlag. Känslan av att vi tillsammans hade en uppgift var stark. I samtal och bön växte nya visioner fram.

Uppbrott

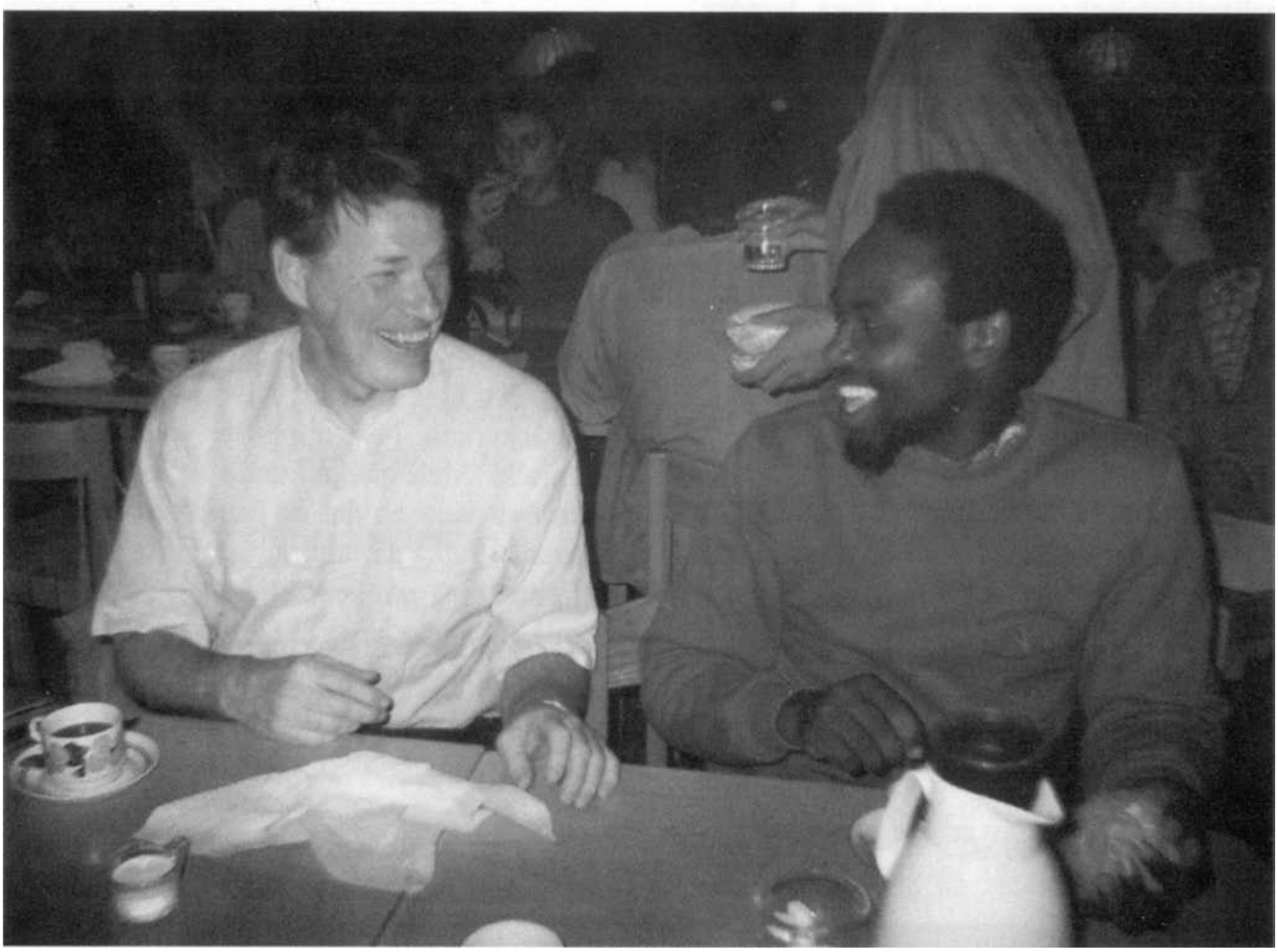
I februari 1985 lämnade jag tjänsten som präst i Johannebergs församling efter att under de sista fem åren ha varit ansvarig distriktspräst i Buråskyrkan. Nya uppgifter som stiftsadjunkt väntade. Med glädje kunde vi som familj fortsätta att vara en del av Buråsgemenskapen till våren 1993, då andra uppgifter kallade till uppbrott.

Många starka intryck bär Ingrid, jag och barnen med oss från Buråskyrkan. Vi möttes av kärlek från människor, som gav kraft att hålla ut även när de tunga dagarna kom. Vi ser ofta tillbaka på åren med stor tacksamhet till Gud.

Lars Persson med familj

Ingrid och Lars Persson avtackas av kyrkoherde Lennart Strömqvist våren 1985

Gemenskap över gränser.

Samvaro vid ett av våra internationella körbesök andra halvan av 1980-talet

Foto: Owe Dahllöfs kamera

När denna skrift ursprungligen gavs ut 1996 angavs på denna plats följande gåvoändamål:

”Om du önskar stödja Buråskyrkan kan detta ske med ett bidrag till Buråskyrkans orgelfond.”

Orgelfonden fick in många gåvor så att den kyrkorgel som är i bruk idag 2014 kunde inhandlas, installeras och tas i bruk 1999.

Buråskyrkan är en distriktskyrka inom Johannebergs församling, som du finner i korsningen Framnäsgatan/Fridkullagatan
Tel: 031 – 731 86 30
Adress: Johannebergs församling, Walleriusgatan 1, 412 58 GÖTEBORG